

BOEM@

LIVE LITERATURE - ISSN: 2066-0154

aprilie 2012 (Anul IV) Nr. 4 (38)

BOEMA

Live Literature

Aprilie 2012 (Anul IV) Nr. 4 (38) - 36 pagini

ISSN 2066-0154

Apare sub egida **ASPRA**

Asociația Scriitorilor pentru Promovarea Realizărilor Artistice

Editor: S.C. InfoRapArt Galați - Editura InfoRapArt

4 / 2012

COLEGIUL DE REDACȚIE

Director: Petre Rău
Redactor-șef online: Mihail Gălățanu
Redactor șef adjunct: Victor Cilincă
Secretar de redacție: Antoaneta Dobreanu
Redactori: Paul Sân-Petru, Saint-Simon Ajarescu, Constantin Oancă, Dimitrie Lupu, A. G. Secară, Patricia Lidia, Cristina Roșu, Cristina Dobreanu
Grafică: Elena-Liliana Fluture
Tehnoredactare: Daniela Neculai
Colaboratori:
Maria Timuc - București
Luca Cipolla - Milano
Melania Cuc - Bistrița
Tănase Carașca - Tulcea

DIN CUPRINS

Poezie: Carmen Schmidt (p.24), Olimpiu Vladimirov (p.27), Ioana Camelia Popa (p.33)

Proză: Adrian Răcaru: Despre nivelul de trai, conservare și plasă/ FPV/Cum era să fiu călcat de-un elefant în piața din Tecuci / Un șah neanunțat și matul rusesc (p.7), **Dan Sanda:** Crunta infibulație (p.16), **Andreea Sitaru:** Semidocă / Molii (p.29)

Cronică de carte: A. G. Secară: Ion Manea – Ion Ionescu's story, Ed. Axis Libri, 2011 (p.18)

Interviu: Gabriel Dragnea: "Nu scriu despre diavoli, fiindcă sunt superstițios", interviu cu scriitorul, teoreticianul și eseistul Andrei Pleșu (p.13) / "Mi-am făcut prieteni în stare să suporte critica", interviu cu criticul literar Nicolae Manolescu (p.14)

Haiku: Michael Dylan Welch: Devenind haijin (p.25)

Ipoteze: Petre Rău: Apocalipsa 2012 (p.20)

Religie: Prof. Dr. Adrian Botez: Lecțiile lui Hristos de pe cruce, Paștele și adevărul neamului românesc (p.8)

Istorie: Ana Maria Cheșcu: Lucian Boia, "Capcanele istoriei. Elita românească între anii 1930-1950" (p.30)

Eveniment: Violeta Ionescu: Lansări de carte la Teatrul Dramatic (p.3), A. G. Secară: Discurs rostit la lansarea volumului "Elegii vieneze" de Victor Cilincă (p.5)

Cărți: Redacția - Cărți sosite la redacție (p.34-35)

Revista literară BOEMA o puteți citi și pe site-ul
www.boema.inforapart.ro

actualizat permanent de: InfoRapArt

Email: boema@inforapart.ro,

petrerau@yahoo.com

Telefon: **0726 337376, 0336 800313**

ADRESA REDACȚIEI: Str. Al. I. Cuza, Nr. 45bis,
Bloc Cristal, Sc. 2, Et. 3, Ap. 4, Galați, 800010

Abonamente: boema@inforapart.ro, tel: **0726 337376**

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate.

Literatură și Artă

Grafică:

Coperta I: Oleg Shuplyak - Darwin (Science and Religion)

Coperta a IV-a: Salvator Dali - La Madonna de Port Iligat

Interior: Elena-Liliana Fluture

www.boema.inforapart.ro

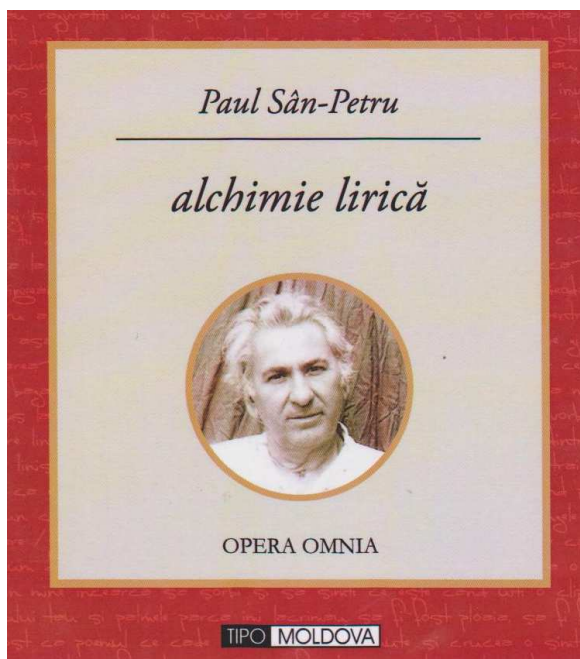
Violeta IONESCU

Lansări de carte la Teatrul Dramatic

Poezii Paul SÂN-PETRU și Constantin OANCA

Dumnezeu ne vorbește prin profeți și prin poeți...

Poetul **Paul SÂN-PETRU**, ajuns la venerabila vârstă de 76 de ani, a lansat, miercuri, 11 aprilie a.c., în foaierul Teatrului Dramatic „Fani Tardini” din Galați, două cărți de poezie: volumul antologal **„Alchimie lirică”**, publicat la Editura „TIPOMOLDOVA”, din Iași, colecția OPERA OMNIA, și **„Ființa mea de vânt și măr oprit”**, volum de versuri spirituale, apărut la Editura InfoRapArt din Galați. Ambele, la fel de importante, deoarece trasează etape diferite ale creației paulsânpetrie: antologia are o lirică aparte, „alchimică”, așa cum o arată și titlul ei, cealaltă carte fiind mai bine încadrată teologal decât metaforic, ea aparținând meditațiilor spirituale, sub formă de dialog cu sinele sau cu Dumnezeu. Pe parcursul a 253 de pagini, ea nu este altceva decât o rugăciune continuă, formulată de poetul inspirat de divinitate. Această convorbire interioară induce la un moment dat cititorului impresia că el este cel care întreabă și căruia i se răspunde. Sau nu.

Nu toate aceste solilocvii sunt neapărat poetice, dar toate crează un ansamblu prețios. Dacă cerni nisipul aurifer, nu se poate să nu găsești pepite... Și iată câteva: „Nemurirea sufletului? / Atunci cu-atât mai rău / pentru sufletul netrebnic / pățimaș, egoist / bârfitor / și nerecu-

noscător, sclav mai departe / al tarelor firii omenești” * „Nu știu cum se decodifică muzica în sufletul meu / că pe Tine, Nevăzutule, pare că încep a Te zări” * „Universul biologic nu este cel pământean, ci cel care ne așteaptă”... * „Tot mai mult, un trecut limitat îmi trăiesc și-un infinit în viitor / Prea scurt prezentul, să nu-l ignor”...

Limbajul unui poet este și nu este din lumea aceasta. E un limbaj inspirat. Al poetului Paul Sânpetru a fost întotdeauna mai apropiat de sacru decât de profan. Deși este o persoană și un poet apollinic, așa cum l-a numit unul din criticii lui, Paul Sânpetru nu a fost un om fericit. Dar în poezia lui, acest amănunt trece neobservat. E de ajuns să citim Motto 2 al acestei cărți, ca să ne dăm seama care este rețeta supraviețuirii sale: „Când târâtoarele nu-ți dau pace / Nu ai încotro, trebuie să zbori”...

Volumul „Alchimie lirică” este o spicuire, în 608 pagini, a ceea ce Paul Sânpetru a scris de-a lungul anilor în cărțile sale de poezie, plus un capitol de „Inedite”. Cât de greu i-o fi fost editorului să aleagă! Și aici, credința lui în Dumnezeu stă alături de crezul său poetic. Mă refer la ciclurile poetice „Poeme antisatanice” și „Poeme creștine” - toate un imn închinat vieții.

Câteva spicuiți încercăm și noi: „Piscul nu-i un merit, ci un dar” - spune el în poezia „Semn” * „Truc prin deltele de somn (Fantasticul summum)” * „Și dacă tot riscăm aici / Să nu riscăm neveșnicia” (Nu-ți compromite veșnicia) * „Nu pierde favoarea de a nu mai muri / Un sfert doar mai este din sfertul de zi” („Sfertul de zi”).

Din ciclul „Vernisaje marine”, inedite sunt imaginile din poezia „Ningând pe mare”: „Pe mare ninge jumătate mut / la dunga sferei cercului cu marea / se ninge singur aerul pe el / și-l arde-n tălpi scânteii de pești ca sarea // O noapte-a nins cu ancore subțiri / cu oaspeți-nori în alb de Terra Nova / leșiți băieți, că ne-ngropăm aici / hai să săpăm o parte la prova // dar marea parcă nu știa c-a nins / simțea doar luciul clătinat mai dulce / Pe lumea apei fulgii vin copii / și n-au un pai de care să se apuce”...

Sau „Noapte pe Marea Neagră”: „Cel care-a mers dormind-o i-a zis NEAGRA / eu din botezul meu / spre-a n-o mai pierde / trecut prin zorii acvarelilor sale / cu verbe-am presărat-o / pân` la VERDE”.

Despre scris și focul creației lui Paul aflăm din „Dublu rondel în coriamb al Pietrei Teiului” (un loc foarte drag sufletului său): „Scriu lângă foc / parcă aş pune de pâine / latră din cer stele-n formă de Câine”...

(continuare în pag. 4)

Deosebit de interesant este volumul „Alchimia muzelor, unde titlul fiecărei poezii este același cu al unui tablou de N. Grigorescu. A transformat culorile în cuvinte, tușele în gânduri, nuanțele în intenții. A luminat aceste tablouri cu poezia lui: „Femeile-s născute penelope / că așteptarea-i habitatul lor” (Fata cu zeste așteptând). Sau: „Ca Peer mă-ntorc din jumătatea lumii / să-mi regăsesc sărutul prea uscat” (Bordei în pădure). Sau: „Soția pictorului”: „El își privea femeia pe furis / pe după pânza-ntinsă ca o tobă / când chipul ei se lumina treptat / când pâlpâiau pădurile în sobă // De ce te-arăți și mă privești așa / de parcă iar îți este dor de mine?” „Tu ești acolo, dar mai mult aici / suntem acum, dar și mai mult de mâine”.

Dacă a greșit cu ceva, Paul Sân-Petru știe că: „Poeții sunt iertați prin poezie / pentru-ndrăzneala de-a iubi în plus / ei chiar de-ar mai trăi o veșnicie / tot n-ar sfârși ce-ar fi avut de spus” (Poezia ca ispășire).

Paul Sân-Petru nu aruncă cu zaruri. El are întotdeauna un mesaj precis, spus cu infinită delicatețe. El nu folosește cafea, ca Voltaire sau Balzac, alcool ca Poe, Hoffman, Verlaine, nici eter ca Maupassant. El a ales să trăiască la modul sublim, oriunde ar trăi, fie că e medic de țară, medic pe vapor, proprietar la Poiana Teiului sau într-o poetică mansardă din Târgoviște, fie că e precum chiriașul lui Topârceanu prin diferite imobile. Oriunde s-ar afla, el își construiește sanctuarul, precum viermele de mătase crisalida. Stă acolo și își țese borangicul. Acolo e „Parnasul” lui.

Medicul sortit să salveze vieți este o ființă doar pozitivă, mereu deasupra liniei de plutire. Un învingător. El este solar, fiindcă vede soarele prin orice, chiar și printr-un geam afumat...

Constantin OANCĂ – „O corabie care nu mai sosește”, volum de asemenea de antologie poetică publicat la aceeași editură TipoMOLDOVA din Iași, în colecția OPERA OMNIA.

Pe Constantin Oancă nu-l cunosc decât prin poezia lui, dar pot spune că am regăsit și aici un sol divin. Fiindcă nimic simplu nu vine de la sine. Poezia sa este de un lirism plin de substanță. El meditează ca un poet și nu lasă lucrurile să se închisteze în forma lor știută. Dar cel mai mult impresionează la poet simplitatea gândirii și exprimării sale, ca în panseuri de genul: „De ce se omoară oamenii dacă tot mor singuri?” Este ca și cum un copil ar întreba: „Tată, de ce-ți razi barba, dacă tot crește la loc?”...

O altă întrebare șocantă: „Cum poți spune că ai prezență / când nu ți se simte lipsa?”... Poezia, la el, este omniprezentă: „Mi se apleacă scrisul ca iarba” * „Focul se întreține cu ochii” * „Poezia există în aer / doar că trebuie întins mâna”...

Iată cum vede el Paradisul pierdut: „În grădina Eden s-a făcut frig / Adame, unde ești? / În loc de răspuns, lui Adam i s-au împăienjenit ochii / apele Tigrului s-au tulburat / iar târătoarele i-au otrăvit izvorul”...

Ființa umană, întotdeauna duală, se recunoaște, desigur, în acest vers: „Prin mine curge un Stix despărțitor”. Nu și prin noi toți?...

Cum scrie Constantin Oancă, ne spune chiar el: „M-am folosit de cuvinte din limba adamică a limbii române...”. A fost și mai este îndrăgostit, căci: „Fără îndrăgostire, n-aș fi știut că inima mea este un poem”. Și: „Îndrăgostitul vede ce nu văd alții - / îngerul din celălalt”. Se vede că Dumnezeu ne vorbește prin profeți și prin poeți. Și Constantin Oancă se pare că este un ales, fiindcă zice: „Dumnezeu mă privește cu toate stelele”... Se descrie ca un lunatic: „Luna este o însușire a mea / cum înserarea este o însușire a ta”...

Și își motivează scrisul foarte simplu și clar: „Mormântul în care eu voi intra / e atunci când voi uita să te mai aștept / Așteptarea este un țarm / cu o corabie care nu mai sosește”...

Noi credem că și această carte, fiind „O corabie care nu mai sosește”, este o așteptare a ce va urma, după această OPERA OMNIA...

A.G. SECARĂ

Discurs rostit la lansarea volumului „Elegiile vieneze” de Victor Cilincă

(11 aprilie 2012 – în Amfiteatrul Spitalului Clinic de Urgență “Sf. Apostol Andrei”, Galați
cu participarea extraordinară
a artistului plastic Mihaela Brumar)

Orientându-ne după scenariul și regia evenimentului, dar și după faptul că suntem într-o zi de 11, iar cartea conține tot 11 elegii (deși ele sunt 15 de toate), voi încerca să spun câteva idei despre poezia și cele două cărți de poezie ale lui Victor Cilincă, idei pe care le-am cuprins în 11 fraze:

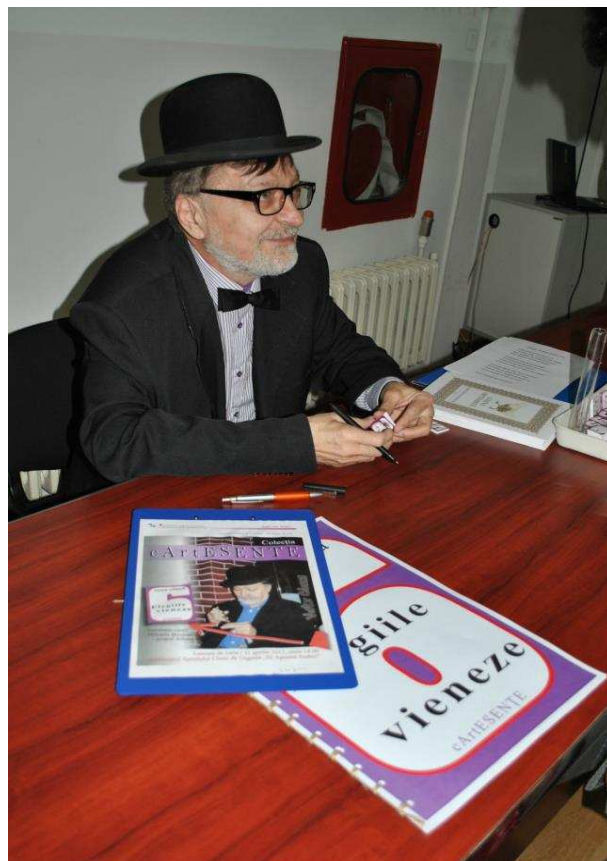
1. Deși Victor Cilincă tot își pune la colț poetul din el, noi, care îl cunoaștem și ca prozator, jurnalist, dramaturg, putem spune că este cel puțin un poet onorabil, uneori chiar seducător, în linia literară, să zicem, poezilor americani care au marcat poezia post-modernă.

2. Mai întotdeauna lirismul său are un filon epic - și aici mă refer și la poemele reunite în volumul „Mezzoland”, apărut în anul 2006, despre care am mai scris și cu alte prilejuri.

3. Inconștient sau nu, bazându-ne pe niște dedicații ale autorului, dedicații date la un interval de șapte ani, acesta percepe poezia proprie ca pe un soi de păcat - probabil păcat literar, și acesta ar fi fost un punct de pornire pentru o discuție despre cum vede Victor Cilincă poezia și poetul.

4. Oare dacă poezia din „Mezzoland” este considerată păcat de tinerețe, există oare o diferență între păcatele tinereții și cele ale maturității?

5. Ludicul aproximativ care contribuie la construcția poemelor se îmbină cu meditații filosofice, sistemul său filosofic, dacă va fi să fie ispitit și de această slăbiciune a spiritului uman, putând avea la bază conceptul de jumătate: „Dacă nu putem iubi totul, / dacă nu putem cunoaște totul / cu numai pe jumătate - / trăim pe jumătate, / În Lumea-jumătăților-de-măsură...”.

(continuare în pag. 6)

6. Paradoxal, viziunea sa asupra lumii parcă reiese mai ușor din cărțile de poezie (doar poemele sunt esențe, nu?) decât din celelalte volume ale sale: prin 2007 scriam că „blajinul Cilincă ni se arată ușor misogin, binișor postmodern, puțin gazetăresc, sarcastic cu măsură”...

7. În anul 2012 îl vedem poetic ca un cosmo-polit... patriot, scuzat să-mi fie oximoronul, luptând brav cu destinul și cu... Poezia, pendulând între amintiri trezite de prezent sau amintiri pur și simplu, între stări generate de spectrul Kakaniei ori de spiritul la fel de fantomatic al unei Miorițe metafizice, meditănd asupra istoriei prin care a trecut aproape duos, scăldându-se heraclitic în apele Dunării la fel de suprafirești, metafizice și ele, ape care unesc oameni de milenii bune...

8. Aceste elegii sunt, în ultimă instanță, un dialog cu îngerul său păzitor (observă că este „chinuit și pensionabil”; sunt, după cum observă cu simț autocritic, „o poezie demontabilă” scrisă de „un prozator demontat” și un „dramaturg tăiat în fâșii pansate”...

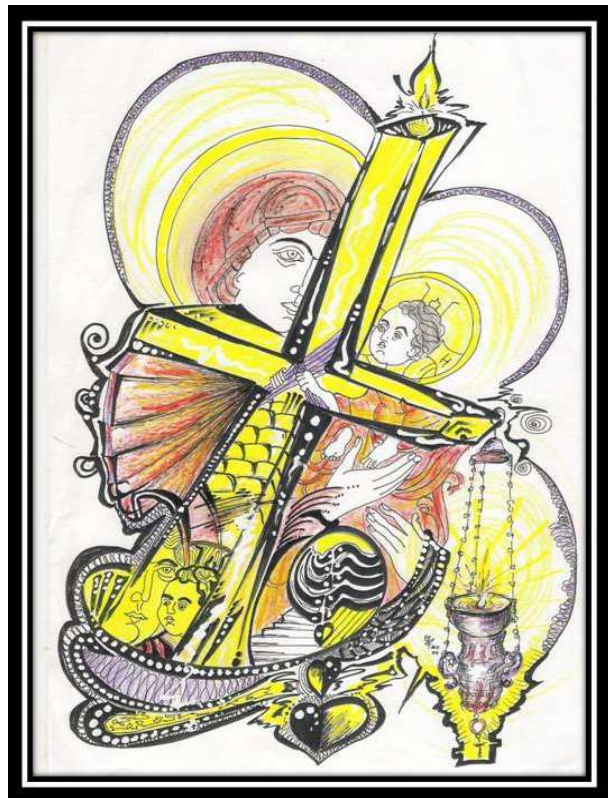
9. Sunt, dacă vrei, și niște poeme-pansa-ment, și pentru că, vorba ceea din „Have fun!”, „Totu’ e să scrii, să scrii / ca să nu pari naibii mort de-a binelea...”, sunt poeme algocalmin fiindcă Suferința și Durerea, ființe care doar par alegorice, știu să fie atât de dure, atât de dure, precum Zeul înfuriat...

10. Spune scriitorul: „Durerea nu mă execută încă, / Dar mă duce din când în când la zid” - E vorba de zidul poeziei pe care vedem „Calul deșeuat al prințesei Sissi” care „paște ciocolata apusului dintr-o baltă nouă”, îl vedem pe Einstein, invocat și el, scoțând ca de obicei limba și îl vedem pe Victor Cilincă, într-un autoportret... demontat, cum altfel, într-o armată împrăștiată de un inamic invizibil, resturile armatei sale de carne și oase stând întinse pe burtă în tanșee albe, foarte albe, alte resturi fiind prizoniere pe un pat arhetipal de spital; îl vedem pe Cilincă plimbându-se pe străzile Vienei, încet, pe trotuarele cu umbre netede, trecând pe o zebra oarecare pe străzile Galațiului...

11. Îl vedem pe Victor cum urcă și coboară dealul Poeziei, înconjurat de mici animale de spital, ba săritoare, ba leneșe, cum urcă și coboară, și iar urcă pentru a contempla „Norii de ceai roșu de deasupra Dunării” eterne...

În loc de concluzii, vorba lui Ion Zimbru din prefața la cartea de poezie din 2006: „Prozatorul a scris piese de teatru. Dramaturgul a scris proză. Amândoi au scris poezie”. Ceea ce era de demonstrat!

desen de Elena-Liliana Fluture

Adrian RĂCARU

Despre nivelul de trai, conservare și plasă

Nivelul de trai la noi este pus cu grijă-n sacoșe și cărat de la sat la oraș, din provincie în capitală, de la piață - acasă, dimineața, la prânz și seara.

Cine n-are nivel de trai n-are ce căra! Nivelul de trai nu se pierde, nu dispăre, ci pur și simplu în el se trage cu tunul și devine perisabil de frică! Din această cauză trebuie conservat.

Conservarea nivelului de trai nu este un moft, este o obligație cetățenească! Fie că-l pui în borcane și-l fierbi, fie că îl congelezi, îl afumi sau îl ții în saramură! Dacă nu, analiștii politici susțin că nivelul de trai va fi plimbat de la o campanie electorală la alta, până la epuizare! Și ne avertizează: Fiți pe fază, deși alegătorul român strigă în gura mare că a luat plasă, tot va lua plasă!

FPV

După alegeri, soțul intră în apartament bucuros:

- Dragă, am adus Visul!

- Care vis? Balaurul ăsta? se repede soția...

- Să nu-l lovești, este un biet vis! spune soțul îngrozit, dar ce îngrozit... acum a realizat și el că seamănă mult cu un balaur, dacă nu cumva...

- Nu e un balaur, seamănă poate c-un brontozaur, pentru că și visul e pe cale de dispariție!

- Să dispari imediat cu el! Ori el, ori eu!

- Dragă, de ce să nu avem și noi Visul nostru!

- Pocitania asta?! De ce n-ai ales și tu unul mai mic! Ce-i putem oferi? Ce-i dăm de mâncare? Păi **aces-ta** trebuie să mănânce, nu glumă? Vrei să te faci de râs?

- Nu-ți fă griji! Totul va fi oferit de FPV, adică de Fondul de Protecție a Viselor! Vom avea tot ce îți dorești!

- Nu-mi arde de glume! Tu vorbești serios? Ce e cu FPV-ul ăsta?

După explicații și comentarii, soția întrebă mai pașnic:

- Și de când intrăm în drepturi?

- Păi, cred că de luna viitoare!

- Da? Până atunci ia-ți animalul și cară-te!

Dar n-a răbdât-o inima și i-a lăsat, căci vremurile erau cum erau! Și, vrând-nevrând, s-au înscris la fondul de pensii private și s-au obișnuit și cu visul.

Și visul, ce mai, visul s-a împlinit! Și arată ca un porc! Și trăiește bine, căci se hrănește cu resturile menajere de la campania electorală!

Ca visele tuturor românilor!

Cum eram să fiu călcat de-un elefant african în piața din Tecuci

Eram în piața Mare! Când să ies din piață, mi-a tăiat calea mașina poliției! Îngrijorat, până să mă dezmeticesc, m-am trezit în față c-un elefant! Un imens elefant african, care era să mă calce în picioare! Ce elefant - un mamut! Dumnezeule, dar ăștia n-au dispărut? Superbul animal avea un picior ridicat în aer! Gata să mă strivească! Iar

trompa, ca un imens semn de întrebare, gata să mă sugrume! Și fildeșii... ce să vă spun. Mulțimea încremenise, iar eu începusem să transpir, răcindu-mă!

- Tu cu cine votezi? spuse calm elefantul! Am vrut să-i răspund dar...

- Tu cu cine votezi? am auzit din nou elefantul, parcă mânios!

- Voi cu cine votați? s-a adresat el mulțimii.

Eram îngrozit de emoție! Și nici nu știu cât a durat - o veșnicie... și mulțimea a început să murmure! Și elefantul să dea din urechi! Știți cu câtă grație dau elefanții din urechi? Am simțit aerul cald pus în mișcare! Și-a pregătit retragerea cu grijă... și-a continuat drumul atent, printre mașinile parcate, ce mai, cu o siguranță de elefant! În urma lui cu greu am reușit să număr 1, 2, 3 elefanți care se legănau...

Gândesc spre casă: „Ce-a vrut să spună elefantul?” „Doamne, dar am luat-o razna de tot! Elefanții doar nu vorbesc! Da, nu vorbesc!” „Tu cu cine votezi?” Încerc să fac o evaluare, hotărât lucru, întâmplarea n-o pot povesti! Cum să spun:

- Astăzi era să fiu călcat de un elefant!

„Totuși trebuie...”

- Mamă! Mamă! A venit circul! aud strigând un copil în fața unui balcon.

Aha, deci asta era! Bag mâna în buzunar și găsesc niște bilete pentru circ! Hop-așa! Am proba! Lângă elefant era deci un ventriloc! Dar asta înseamnă că întâmplarea cu elefantul nu a fost decât un număr de circ! Și eu, cel expus, eram cel ales!

Intru în apartament, pun tot ce aveam în buzunar pe masă și dintr-o răsuflare mărturisesc:

- Eram să fiu călcat de un elefant african!

- Tu cu cine votezi? m-a întrebat soția, luând plasa cu cumpărături și privindu-mă cu îngrijorare!

Pe masă erau biletele de circ și lei!

Pe stâlpul din fața ferestrei doi tineri lipeau afișe electorale cu elefanți!

A venit circul!

Un șah neanunțat și matul rusesc

Venise acasă fratele meu mai mare. Era student la „Teatru” și aștepta un coleg de la Piatra. M-a atenționat să nu îndrăznesc să-i deranjez că au ceva de pregătit... Aveam eu o vagă bănuială! Făcuse ordine în odăiță, pusese masa între cele două paturi și adusese din beci o cofă cu vin. Pe fața de masă începuse să curgă rouă de pe pântecul vasului! Erau acolo pahare și cutia de șah a unchiului, cu piesele din lemn scump! Trecuse destul timp de când trebuia să sosească Radu, colegul de la oraș și eu încă mai zburdam în sus și în jos, dând importanță treburilor pe care le făceam, așteptând să fiu strigat de mai multe ori! Când mă strigă fratele:

- Mihăiță, tu știi să joci șah?

- Nu știu! Dar știu să joc moara! Îl bat și pe tata, și el joacă foarte bine!

- Ei, lasă moara! Hai să te învăț să joci șah!

(continuare în pag. 12)

Prof. Dr. Adrian BOTEZ

“LECȚIILE” LUI HRISTOS DE PE CRUCE, PAȘTELE - ȘI ADEVĂRUL NEAMULUI ROMÂNESC

...Duhovnicul meu din tinerețe (Dumnezeu să-i ierte și odihnească sufletul! – căci, de mult, a pornit-o spre Cerurile Luminii!) mi-a grăit mereu, după fiecare împărtășire din Trupul și Sângele Lui Hristos-Mântuitorul Lumii: **“Să ții minte, fiule, că Paștele, pentru noi, ortodocșii, este cea mai luminată sărbătoare!”**

...Și, pentru că mie atunci, mai multă plăcere îmi făcea Crăciunul cel cu daruri surprinzătoare, întru bucurie - mi-a explicat: **“Paștele nu e mâncare și băutură, ci Paștele este Minunea Învierii, a Mântuirii Duhului nostru!”** Încă nu apăruseră (în acei ani depărtați...), cum au apărut azi, prin magazinele “burdușite” de marfă scumpă și proastă - iepurașii de ciocolată și reclamele licărind turbate, mai să-ți scoată ochii...

...Mai târziu, intrând prin mănăstiri, mulți dintre preasfințirii călugări mi-au explicat că Paștele nu ar trebui să însemneze nici masacrul apocaliptic al mieilor...

...Tot bătrânul meu duhovnic de tinerețe mi-a lămurit și cele șapte “lecții” de pe Cruce, ale Lui Hristos, pentru umanitatea cosmic-divină:

1 - întâi: **“Părinte, iartă-i, că nu știu ce fac!”** (Luca, 23/34) – era (și rămâne!) semnalul pentru cei care coboară în comoditatea de Duh a ascultării (oarbe!) a unor comenzi cezarice, fără să-și exercite Libertatea Discernământului, pe care Dumnezeu i-a dat-o, încă din Rai, Omului/Întâului Adam...;

2 - apoi: **“Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care îl iubea** (n. mea: pe Ioan, adus, cam în silă, de Maria Cea Pururea Fecioară și de Maria din Magdala – pentru că, știind latinește, se putea înțelege cu legionarii romani care păzeau, pe Golgota, cele trei cruci... și să pună o vorbă bună, ca femeile să se poată apropia de Răstignit!) - **stând acolo, a zis mamei Sale: “Femeie, iată fiul tău!” Apoi, a zis ucenicului: “Iată mama ta!”** (Ioan, 19/26-27); prin Sfântul Apostol Ioan, noi TOȚI am devenit fiii, întru Duh, ai Mamei Cosmice... și, deci, frații Săi, ai Lui Hristos!

3 - **“După aceasta, Iisus știind că toate s-au săvârșit, ca să se plinească Scriptura, a zis: “Mi-e sete!” Și era acolo un vas plin cu oțet. Iară ostașii umplând un burete cu oțet și puindu-l într-o vargă de isop, l-a dus la gura Lui”**. Ca unul care știu, după operație, cât de “tăietor” de sete este oțetul (cu care mi se tamponau buzele), am înțeles bine că sărmanii păgâni nu fuseseră sadici, cum se mai interpretează, pe ici, pe colo, și azi... ci chiar miloși, în felul lor grosolan, rudimentar... Dar nu pricepuseră ceea ce, peste ani, Vasile Voiculescu al nostru, în poemul **În Grădina Ghetsimani** a tălmăcit ca fiind setea de sufletele noastre, pe care voia să le preia ÎN TOTALITATE, astfel luând asupra Sa și TOATE păcatele omenirii (de aceea, la Mănăstirea Zamfira, Nicolae Grigorescu pictează, pe un perete, un **Hristos Alb / Luminat-tot-anul**, iar pe alt perete, un **Hristos-Negru / Întunecat-tot-anul!**), pentru a le mântui pe TOATE!

...**“Și-o sete uriașă sta sufletul să-i rupă...**

Dar nu voia s-atingă infama băutură” - ...de fapt, Iisus-omul refuza, pe când Hristos-Dumnezeu își împlinea **“cu asupra de măsură”**, Misiunea Cosmic-Soteriologică!

4 - ...lui Dismas, Tâlhăru (de fapt, zelotul lui Barabas!)-**de-Dreapta**, care (**SINGURUL DIN UNIVERS!**) îi recunoaște DUMNEZEIREA PURĂ, deci cu efecte SOTERIOLOGICE CLARE (pocăindu-se, din străfundul durerii și, deci, al INIMII sale! - și-l muștră pe Hestas, Tâlhăru-din-Stânga: **“Nu te temi tu de Dumnezeu, că în aceeași osândă ești? Dar noi după dreptate suntem osândiți, căci primim cele cuvenite după faptele noastre, iar ACESTA nimic nu a făcut!”** - Luca, 23/40-41... în acele clipe în care, și Hristosul, și ticălosul pocăit, se chinuiau SUPREM, în ceasul morții - iar apostolii, afară de Ioan, se ascundeau pe sub pământ, precum șobolani!): **“Pomenește-mă, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta!”** (Luca, 23/42) - Mântuitorul Hristos îi zice, cu ultimele puteri: **“Adevărul îți grăiesc: astăzi vei fi cu mine în rai!”** (Luca, 24/43).

Vă dați seama ce lecție adâncă a dat Hristosul, în aceste momente cumplite? **“Orice vei fi făcut în viața asta trecătoare** (n. mea: în timpul încercării, pe care-l numim “istoric”), **dacă te pocăiești, fie și cu brațele faptei / făptuirii blocate, fie și cu picioarele acțiunii străpunse - DAR CU LIMBA TRADUCÂND SUFLETUL, SMERIT DIN RĂDĂCINI! - ...Dumnezeu este atât de incredibil iubitor de făpturile sale, de Capodopera Zilei a Șasea, în primul rând, încât ȘTERGE TOT ÎNTUNERICUL DIN FIINȚA TA, pentru El și întru El suferitoare, până la zdrențuirea ultimă a trupului cu care ai împlinit, cândva** (n. mea: într-un timp pe care El îl “uită”, pentru a-ți “uita” păcatele istorice tale ființe de rele îndemnuri, de la Satana venite!), **păcatul... ȘI TE RESTAUREAZĂ / INSTAUREAZĂ ÎNTRU ADEVĂRATUL TĂU SĂLAȘ - RAIUL!”**

(continuare în pag. 9)

5 - Urmasu acele enigmatice vorbe, pe care le menționează Marcu (15/34): *“Eloi, Eloi, lamma sabachtani?”* Adică: *“Dumnezeul / Stăpânul meu, Dumnezeul / Stăpânul meu, pentru ce m-ai lăsat / părăsit?”*”

Cât de controversate au rămas, până în zilele noastre, aceste vorbe, de o nemaipomenită vehemență a durerii hristice! Iată cum le tălmăcește, un creștin-scriitor, de azi: *„Foarte simplu, noi știm că Dumnezeu este sfânt și că El urăște păcatul. Chiar urăște păcatul, mai mult decât noi ne putem imagina. În acele momente, pe cruce, Isus duce povara tuturor păcatelor noastre. Vă dați seama că El avea pe umerii lui miliarde de miliarde de miliarde.... de păcate?”*

Am putea spune, în ghilimele, că, în acele momente Isus a fost *“cel mai păcătos om din istorie”,* pentru că avea pe umerii Săi păcatele mele și ale tale și ale TUTUROR oamenilor. Putea un Dumnezeu sfânt să fie lângă un păcătos?

Asta ar putea explica de ce Dumnezeu l-a părăsit, dar de ce a strigat și a permis și celorlalți să afle asta?

Toata viața Lui, a trăit alături de Tatăl. De când s-a născut în iesle, până ce a ajuns sus pe cruce, Isus a fost mereu în prezența Tatălui. Noi nu ne putem imagina ce gol imens a simțit El pe cruce, în acele clipe, pe lângă durerea insuportabilă, pricinuită de biciuire și răstignire. Astfel, prin faptul că El a strigat, în auzul tuturor, avem încă o pildă, prin care putem vedea cât de mult urăște Dumnezeu păcatul.

În concluzie, Isus a spus aceste cuvinte pentru că realmente era părăsit de Dumnezeu și pentru ca noi să înțelegem, odată pentru totdeauna, cât de mult urăște Dumnezeu păcatul. Nu există păcat mai mic, sau păcat mai mare, există păcat și atât. Mai mult decât atât, această afirmație ne arată dragostea imensă pe care Dumnezeu ne-o poartă. El a îngăduit ca Fiul Său să poarte păcatele noastre, să moară în chinuri, pentru a le spăla chiar cu sângele Său, totul ca noi să putem să ne împăcăm cu Dumnezeu” - cf. dumnezeuestedragoste.blogspot.com, art. *“Eli, Eli, lama sabachtani?”* din 24 Februarie 2009 - și ce fel de comentarii se fac, pe forum: *“Explicația aceasta pur și simplu este fantezistă. Acele cuvinte dovedesc cât se poate de clar ZDRUNCINAREA CREDINȚEI LUI IISUS”,* dar și: *“Cea mai puternică frază spusă de Iisus, pentru oamenii deznădăjduiți...”*

...Ce grea se dovedește, precum vedeți, Doctrina Sfintei Treimi! Se uită că Tatăl, Fiul și Sfântul Duh... *“una sunt”*!!!

...Iată cum mi-a tălmăcit duhovnicul meu de tinerete, atunci, cu zeci de ani în urmă, aceste vorbe, strigăte în aramaică (pentru a se adresa astfel, TUTUROR TIMPURILOR UMANITĂȚII!), de Mântuitorul Hristos: *“Fiule, tu știi că Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt cele trei ipostazuri ale Lui Dumnezeu. Deci, Tatăl nu putea să-și părăsească Fiul, pentru că... PE SINE S-AR FI PĂRĂSIT! - ceea ce, cum singur îți dai seama, este absurd! Atunci, Dumnezeu este absurd... sau omul este absurd? Vei zice, și bine vei face, că omul este absurd. Atunci ne întrebăm, din moment ce TOATE cele șapte lecții ale Mântuitorului, pe Sfânta Cruce a*

Mântuirii, sunt lecții pentru om, iar nu pentru... Dumnezeu: cui se adresează Hristos – cu aceste vorbe ale înstrăinării Sfintei Treimi... – se adresează omului, sau se adresează Lui Dumnezeu? Firește, zic eu, că Hristos se adresează omului – pentru că Dumnezeu-Tatăl și Dumnezeu-Fiul nu se puteau părăsi unul pe altul, pentru simplul motiv că erau ACELAȘI DUMNEZEU! Și atunci, care este mesajul Lui Hristos-Dumnezeu (UNA cu Tatăl și cu Sfântul Duh!), către om? Păi, eu zic că ar fi acesta: “Omule, te cunosc, întru toată adâncimea și diversitatea păcatelor tale, cunosc, deci, ispitirile Satanei, cât de departe de Dumnezeu te duc. Dar, tocmai pentru că Eu, Hristos, Dumnezeu-Cel-Întrupat, ți-am cunoscut chiar mai îndeaproape decât tine, păcatele și ispitirile tale, Eu te înțeleg, ÎȚI ÎNȚELEG ABSURDUL: ajungi cu nebunia păcatului tău să te depărtezi de Dumnezeu, atât de mult, încât fie te simți părăsit și de neîntors pe Calea cea Dreaptă, fie chiar te dedai păcatului lui Iuda Iscarioteanul – deznădăjduirea! Eu îți spun, și nu de oriunde, ci chiar din Vârful Ființării Lumii, de pe Golgota, de pe Crucea înfiptă, cu capătul de jos, în țeara Întâiului Adam: Dumnezeu nu pretinde de la tine imposibilul, niciodată! Dumnezeu își înțelege și-și iubește Creația, oricât de mult ai striga tu împotriva acestei iubiri și ai contesta-o și te-ai teme că nu există! Omenire-a-Omului, știu că Satana te va îndemna, și de acum încolo, ca și până acum, la multe și grele păcate - DAR DUMNEZEU ȘTIE CĂ NU ESTE POSIBILĂ CĂLIREA DUHULUI UMANO-DIVIN, DECÂT PRIN ÎNFRUNTAREA PĂCATELOR/DEMONILOR, DAR ȘI SLĂBICIUNILOR OMENEȘTI, DIN EXPRESIA PĂCATELOR! Dacă tu vei săvârși TOATE păcatele Lumii, până și pe cel al RESPINGERII CREATURII TĂU! - ...dar nu vei stăruî, înversunat, până la capăt, în această grețosă nebulie a păcatului “îndepărtării”, spre care te împinge Satana, ci, ÎN ULTIMA CLIPĂ, te vei întoarce, cu fața plină de lumina nădăjduirii și cu sufletul umilit și prăbușit de rușinea păcatului, Dumnezeu te va ierta! - tot așa cum l-a iertat și pe criminalul Dismas care, în ultima lui clipă de luciditate, M-a recunoscut și s-a luminat de Nădejdea Ultimă, cea în Dumnezeirea Mea... da, l-am iertat DEPLIN, FIRESC! - CA PE PROPRIUL MEU COPIL / CREAȚIE / CREATURĂ: Eu-Fiul, dimpre-

(continuare în pag. 10)

ună cu Eu-Tatăl, dimpreună cu Eu-Sfântul Duh... care UNA SUNTEM!!!”

...Mi s-a părut a fi cea mai de bun-simț și cea mai pilduitoare și mai umano-dumnezeiască interpretare a (aparent!) **“crâncenelor”** (sau... **“puternicelor”**) vorbe ale lui Hristos, după care Acesta,

6 - ...pentru a da, până la capăt, Modelul pentru Omul/Făptura Umano-Divină a Zilei-a-Șasea, a rostit, cu împăcare și nesfârșită blândețe vorbele **“predării”**, ultime și deplin-triumfale către Dumnezeu (marcând astfel înfrângerea definitivă a Satanei - Marele Iluzionist al Crimei Deznădăjduirii!): **“Părinte, în mâinile Tale îmi dau duhul / îmi încredințez duhul Meu!”**

7 - Iar ultima vorbă / “lecție” hristică, de pe Cruce: **“Săvârșitu-s-a!”** (Ioan, 19/30) este, prin Taina ei Cosmic-Încifrată, de-a dreptul zguduitoare: **“Mi-am împlinit misiunea de a descătușa Duhul Umano-Divin! Din acest moment va începe, majestuos și la nivelul întregului univers al Ființei Umano-Divine (trecute, prezente și viitoare), Procesul Mântuirii! NESTĂVILIT, FĂRĂ OPRIRE, PÂNĂ LA TRONUL JUDECĂȚII DE APOI!”**

...Până și scepticii **“oameni de știință”**-fizicieni – mărturisesc că au văzut, în jurul pământului, acea aură/“halou” de Lumină Dumnezeiască, urmare a tășnirii Apei din Rana Inimii Hristice (sângele s-a pogorât peste **“feasta”** Primului Adam!) – prin care, peste timpuri și vveri meschin-umane (expresii ale degenerării spirituale umane, pervertite, parțial, de **“frecventarea colțului / clubului”** cu ispite”, al Satanei!), se împlinește destinul Făpturii UMANO-DIVINE: MĂNTUIREA!!!

...Deci, în definitiv, ce este **PAȘTELE?** Este veșnica reamintire, către om (din partea Lui Dumnezeu!), a Învierii. Cu Duh și Trup, deopotrivă (pentru că și Trupul va fi judecat, la Supremul Tron Cosmic, pentru cât s-a supus și cât s-a împotrivit poruncilor Duhului Curățeniei - și cât a păstrat și cât n-a păstrat, prin făptuire externă, Puritatea de Duh, Puritatea Cea Dinlăuntrul Omului, acolo unde vine, pe neașteptate, **MIRELE-HRISTOS!**). Și ce înseamnă Lumina Minunată a Învierii? Trebuie să aflăm, ori măcar “să pipăim” această Taină Dumnezeiască - pentru a nu ne prăbuși azi, în vremurile Bezelor celor mai dese și al Dansului Satanei, peste Lume - în prăpastia DEZNĂDĂJDUIRII, NEPĂSĂRII EGOISTE ȘI EGO-TISTE... A LEHAMITEI VINOVATE, PRIN PASIVITATE (complice!) FAȚĂ DE CEL RĂU!!!

...Pentru a nu ne pierde omenia din noi și pentru a nu ne rătăci de **SUPRA-FIINȚA NOASTRĂ NAȚIONALĂ - de popor și de NEAM!!!** Căci, la Tronul Judecării din Urmă și Desăvârșite: **“...iată o mulțime mare de oameni, pe care nimeni n-ar fi putut-o număra, din toate semințiile și neamurile, și din toate popoarele și limbile** (s.mea) **- mulțime care stătea înaintea tronului și înaintea Mielului, în haine albe și cu ramuri de finic în mâinile lor. Aceștia strigau cu glas mare și ziceau: “Mântuirea este a Dumnezeului nostru care șade pe tron și a Mielului!”**” (Apocalipsa, 7/9). Iată cum se zice CLAR că SEMINȚIILE și NEAMURILE și POPOARELE și LIMBILE sunt entități dumnezeiești (iar nu invenții de-ale... **“turbaților de naționaliști!”**) - oricât s-ar da peste cap să demonstreze contrariul toate... **“UNIUNILE”** masonice - și, mai ales, peste toate strădaniile masonilor lumii, de a amesteca, într-un spurcat Babilon, toate

neamurile și a strica, satanic, toate limbile (cu excepția celei maghiaro-udemeriste, poate). Priviți cum... nu mai avem la ce și pe cine privi, la fotbal, unde la formația C.F.R. - Cluj, într-o vreme, **NU MAI EXISTA UN SINGUR ROMÂN, “DE SĂMÂNȚĂ”, MĂCAR** - nu mai zic de “alde” F.C. Barcelona, Bayern-München, Olympique Marseille, Chelsea Londra, Arsenal Londra etc. (excepție nu fac decât bravele echipe ale **BASCILOR!!!** – ...frați traci, de-ai noștri, dar mult mai înțelepți și stabili decât noi, întru Divina Tradiție!). Și uitați-vă cum corcesc rasele și semințiile, “frații” ucigași ai Franc-Masoneriei... și vor să ștergă toate hotarele dintre minți, religii (**“ecumenismul”** peste fire, cu de-a sila, în forme... **“poruncite de la centru!”**) și dintre neamuri și seminții...

“VADE RETRO, SATANAS!!!”

...Frumos și adânc grăiește (cum niciun teolog creștin n-a făcut-o și, din păcate, nici nu se străduiește a o mai face, azi!), despre ÎNVIERE, Părintele Dumitru Stăniloae: **“Învierea Domnului este evenimentul fără pereche, în istoria lumii. Importanța ei întrece absolut tot ce se întâmplă și se poate întâmpla în univers. (...) Creația dă posibilitatea istoriei, Învierea o arată ca insuficientă, ca stadiu ce trebuie să dispară și să fie înlocuit cu forma cea perfectă și definitivă a existenței. Învierea arată istoria ca un provizorat, în tensiune spre eschatology. În Învierere se manifestă nemulțumirea Lui Dumnezeu cu istoria. O nemulțumire de care suntem și noi pătrunși. Dacă Învierea ar fi fost un fapt istoric, încadrat perfect în cauza și efectul ei, în istorie, atunci ea nu ne-ar arăta ceva peste istorie, ci ne-ar confirma existența istorică drept existență ultimă. Numai prin faptul că Învierea atrage cu forță metaistorică, ceva din istorie - în altă orbită de existență! - arată spre un viitor altfel decât istoric. Învierea are un lucru cu istoria, dar nu pentru a o confirma, ca singură realitate - CI PENTRU A O JUDECA, A O ARĂTA ÎN CRIZA DE CARE SUFERĂ ȘI PENTRU A SE MILOSTIVI DE EA! (...)**

Prin Înviere, El scoate lumea din starea bolnavă în care s-a rostogolit, înălțând-o la o stare a cărei bogăție, plenitudine și fericire nici

(continuare în pag. 11)

nu ne-o putem închipui, așa cum nu-și poate închipui omul mereu bolnav starea de perfectă sănătate. Dacă prin păcat s-a introdus în viață, de la Dumnezeu, boala radicală – prin Înviere, această boală este eliminată. E de crezut că, fără căderea în păcat, n-ar fi intervenit Învierea, așa cum peste tot n-ar fi avut loc întruparea Fiului Lui Dumnezeu.

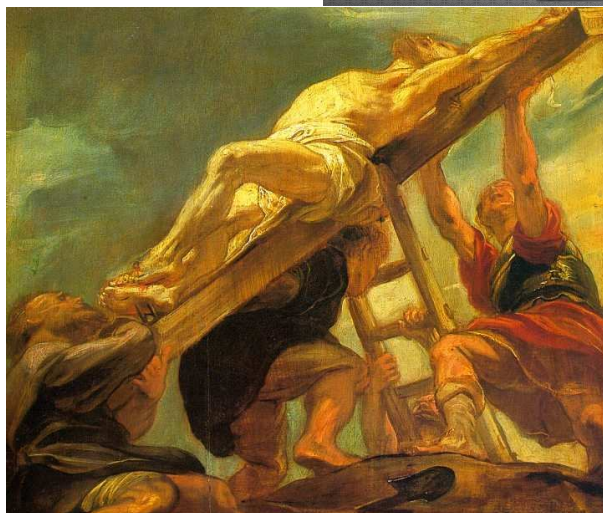
În Iisus Hristos, viața cea nouă, eshatologică, e realizată. El este începutura pentru toți care cred în Învierea Lui, pentru întregul univers, care, actualmente, boalește. Viața cea nouă nu este numai promisiune, ci este realizată, prezentă. Noi trăim mai departe, în istorie, dar cu ochii credinței și ai nădăjduirii spre El, spre viața cea adevărată, deplină, ultimă și fără de moarte.

Când zicem, cu credință: "Hristos a înviat!" – afirmăm implicit: "NOI TOȚI AM ÎNVIAT!" / cf. D. Stăniloae, Ortodoxie și românism, Sfintele Paști, 1937 – tipărită la Sibiu, în 1939 - pp. 268-274.

...Bine-bine, eu, noi... - ca ființe, am aflat câte ceva din Veșnica Taină a Învierii. Dar SUPRA-FIINȚA noastră, Neamul / națiune?

...Deci, cum se produce Învierea, pentru Supra-Ființa noastră / NEAMUL / NAȚIUNEA? Se produce la fel ca și pentru ființă, numai că este un eveniment fără margini de măreț, întrevăzându-l (prin SUPRA-FIINȚA noastră!) pe însuși Adam-Cel-Mântuit, din Rai!

"(...)Este diversificarea omenirii în națiuni un păcat, sau o urmare a păcatului? Ar fi de ajuns să respingem această presupunere, cu simpla provocare la legea universală a treptatei diversificări a faunei și a florei. Legea aceasta nu e plauzibil să fie contrară Voinței Lui Dumnezeu, mai ales că diversificările acestea manifestă, cele mai adeseori o înnobilare a trunchiului de bază, nu o decădere a lui" (s. mea). Dar răspunsul se poate da și altfel: păcatul sau răul e de alt ordin decât unitatea sau diversitatea. El înseamnă stâlcire, desfigurare a lucrului dat, a existenței produse de alte puteri. Este specificul național o stâlcire a umanului, o decădere din ființa omenească? Ar fi, când acest specific național s-ar prezenta ca un ceva vicios, meschin, fără înălțimi și purități de simțire și de gând. Cine nu știe, însă, că nimic josnic nu se află în felul specific cum percepe și reacționează în lume membrul unei anumite națiuni? În simțirea doinei românești și în hora noastră nu cred că e ceva păcătos, sau dacă e și așa ceva, acesta nu e caracter național, ci omenesc. Națiunea în faza păcatului are manifestări păcătoase (n. mea: de aceea, eu fac deosebirea între Neam, pe de o parte - care este expresia metafizică a Supra-Ființei umano-divine, în eternitatea Revelației Dumnezeiești, deci în afara păcatului! - ...și națiune-popor, care sunt expresia istorică, deci păcătoasă, a Supra-Ființei umano-divine!), pentru că natura omenească, în general, cu toate diversificările în care se înfățișează, este păcătoasă. Scoaterea oamenilor din starea păcătoasă nu se face prin anularea calităților naționale, ci prin îndreptarea naturii omenești, în general. Dacă ar fi ceva păcătos în însuși specificul național, atunci nu s-ar mai putea face deosebire între buni și răi în cadrul unei națiuni, căci toți ar fi răi (o logică perfectă! - A SE LUA AMINTE, DE CĂTRE...

"UNIONIȘTII" MASONII!!!).

Chestiunea îmi pare atât de evidentă, încât socotesc de prisos să mai insist. Se pune problema, greu de descursat, a raportului între național și uman. Naționalul nu întunecă umanul, nu-l extermină? Iar dacă umanul rămâne, nu cumva e naționalul o simplă iluzie, ceva de suprafață, pe care să-l poți lepăda în oricare moment voiești?

E de remarcat, întâi, că nu există om anațional. Nici Adam, măcar, n-a fost anațional - ci a vorbit o limbă, a avut o anumită mentalitate, o anumită construcție psihică și trupească. Un om pur, necolorat din punct de vedere național, fără determinamentele naționale - ESTE O ABSTRACTIE (n. mea: iată la ce vor cei de la "uniuni" să realizeze din noi: niște ABSTRACTII, niște "zombie", pe care le/ii înrolezi cu mult mai lesne, în "armata" de sclavi mondiali - decât pe niște ființe umano-divine, determinate, ca personalități, de însuși Dumnezeu!). Așa cum nu poate exista un măr fără determinamentele unui anumit soi, așa cum nu poate exista un om fără determinamente individuale. (...) Un român, când simte milă față de un ungur, în mila lui e tot român; sentimentul de frăție umană care simte că-l leagă de un ungur e un sentiment colorat românesc, nu e anațional. (...)" - cf. Bucovina profundă online, Părintele D. Stăniloae, art. Scurtă interpretare teologică a națiunii, Sfintele Paști, 1934.

"(...) Națiunile sunt, după cuprinsul lor, eterne în Dumnezeu. Dumnezeu PE TOATE LE VREA! În fiecare arată o nuanță din spiritualitatea Sa nesfârșită. Le vom suprima noi, vrând să rectificăm opera și cugetarea eternă a Lui Dumnezeu? SĂ NU FIE! Mai degrabă vom ține la existența fiecărei națiuni, protestând când una vrea să oprime sau să suprimă pe alta și propovăduind armonia lor, căci armonie deplină este și în lumea ideilor dumnezeiești (...) În cadrul Ortodoxiei pot exista popoare cu preocupări, însușiri, cu politică, artă și cugetare originale. Ortodoxia este RITMUL, este MĂSURA, nu este melodia vieții înseși. Și câte melodii nu pot exista, pe aceeași măsură?" - cf. Părintele D. Stăniloae, Ortodoxie și românism, Sibiu, 1939, p. 32.

(continuare în pag. 12)

...Deci, cu inima plină de lumină îți mărturisesc (de fapt, dar egal: RE-AMINTESC!) Cereasca Minune, **CERESUL ADEVĂR** - Ție, Neam al Românilor:

HRISTOS A ÎNVIAT! ADEVĂRAT A ÎNVIAT!

...VEI ÎNVIA ȘI TU, MIRACULOS NEAM AL ROMÂNILOR - CU TOȚI SFINȚII ȘI MARTIRII ȘI VOIEVOZII ȘI "CRĂIȘORII" TĂI... - ...CÂT DE CURÂND VA BINEVOI DUMNEZEUL MÂNTUIRI!!!

...FACEȚI SĂ TACĂ RĂZBOAIELE ȘI CRIMELE VOASTRE (cele de pe dinlăuntru, precum și cele de pe dinafară) - și HAIDEȚI (începând cu ACEST Paște!!!) SĂ ASCULTĂM MAGNIFICA ARMONIE DUMNEZIEASCĂ (...dinafară de partide „manelisto-tamburinice”, de interese grotesco-burlești - lăcomii dovedind apucături și pofte animale, de fiare ale beznelor..., dinafară de găști și tâlhari nepocăiți, de tot soiul...!) - ȘI SĂ FIE (în sfârșit!) DUPĂ VORBA LUI HRISTOS: "PRECUM ÎN CER, AȘA ȘI PRE PĂMÂNT"!!!

..."- SĂ FIE PAȘTI ÎN FIECARE ZII" - cum înțelept grăiește Părintele Constantin Sturzu! (cf. oradereligie.wordpress.com, ziarul Lumina de duminică, din 30 Mai 2008).

(urmare din pag. 7)

Și a început o poveste frumoasă despre două armate aflate pe câmpul de luptă, regi, regine, ofițeri, cavalerie, artilerie și nebunii! Când a prezentat nebunii am izbucnit în râs, nu mă puteam abține!

Povestea era mult mai frumoasă decât jocul, gândeam eu! După un joc demonstrativ a început bătălia! Am sacrificat tot ce se putea... eu îi pândeam regele, am pierdut nebunii, regina, artileria, soldații toți! Și unde nu ajunge căluțul meu la regele alb, gata să-l strivească sub copite, și nici nu-i zic șah și aștept cu sufletul la gură să mute altceva și, Doamne, nu observă și mută o tură:

- Ai pierdut regele! Și o țară fără rege este o țară învinsă! Te-am bătut!

Și cu regele lui în mâna mea, scuturându-l ca pe-un clopoțel la urât:

- Te-am bătut! Te-am păcălit, știu să joc șah!

- Pune regele la loc! De ce nu ai zis „șah”! spune el cu tact și bunăvoință.

- Cum să spun? Tu n-ai văzut? De ce, am pierdut eu Regina, așa degeaba? Am pierdut-o pentru Regele tău!

- Pune regele pe tablă și nu te mai prosti! Mă, n-auzi? Ce te holbezi așa la mine?

Eu rămăsesem în picioare ca o statuie, cu regele alb înroșindu-se în mâna dreaptă, gata să ia foc... „Victoria este contestată! Dacă am pus regele pe tablă, sunt pierdut! Ce ne facem? Ușa nu-i departe! De nu m-aș împiedica!”

- Eu pun regele pe tablă dacă tu recunoști că te-am bătut! caut eu să trag de timp, dar el cât pe ce să-mi prindă mâna regală:

- Măi, prostovane, eu vreau să te învăț șah și tu o faci pe deșteptul cu mine? simt cum se înfurie și, ca prin minune, îmi feresc urechile! Și fuga în ogradă,

sărind peste praguri, și din ogradă în șură, și din șură în pod, cu sufletul la gură, și cu regele în mână! „Uf, am scăpat și de aici din pod voi obține victoria!” Mă bucuram eu în timp ce trăgeam cât puteam de repede scara după mine! Aud un zgomot suspect în grajd! „Auleu, va urca prin gaura prin care dăm mâncarea la cai!” Dar am noroc și găsesc repede capacul, îl tuflesc pe gura podului și sar pe el de-au pârâit scândurile sub mine!

- Ei, lasă, că tot o să pun eu mâna pe tine și am să-ți fac niște urechi de-o să-ți fie rușine să mai ieși din casă!

Era în iesle, dar eu mă lăsam greu pe capac, împingându-mă cu toată puterea într-un pop.

- Mă, dă-mi regele! Am să te snopesc din bătaie! Ajunsese în ogradă și eu în "balcon" cu regele în mână, ușile de la pod erau larg deschise, între ele fiind puse o prăjină ca să nu le trântescă vântul:

- De ce nu recunoști? Recunoaște că ai luat bătaie! Putea să aducă scara de la podul casei, dar aveam timp să lovesc prăjina cu piciorul și să trag ușile și să le leg cu sârmă! Sârma era la locul ei.

- Dă, mă, regele!

- Nu ți-l dau! Ai mâncat bătaie! Ai mâncat bătaie! am început eu să dănțuiesc pe fân.

- Dă-mi, mă, regele, n-auzi?

- Nu ți-l dau! Ai mâncat bătaie! Ai mâncat bătaie!

Atunci pune mâna pe un retevei și zvârrr, cât pe ce să mă atingă... dar apare mama de la bucătărie cu covata cu plăcinte și ne ia la întrebări și după ce ascultă părțile îi zice:

- Bine, măi, Gheorghită, tu îți pui mintea cu el! Spune-i că te-a bătut și ia-ți regele!

De sus o văd cum se îndreaptă spre casă, fără să se uite la mine:

- Du-te să deschizi, că trebuie să fie domnișorul Radu! îi mai spune din prag râzând.

...Câinii lătrau a străin pe la porți, scurtau aruncând pământ cu labele din spate...

- Ți-ai pus mintea cu mine și ai mâncat bătaie! nu mă las eu din pod.

- Aruncă, mă, regele, n-auzi? Că de mine nu scapi, de-o să-ți fie frică de șah toată viața!

- Recunoaște că te-am bătut!

- Bine, măi, mucosule, m-ai bătut! Aruncă regele, mă, n-auzi?

Câinii se îndârjesc, bagă botul cu vârful nasului printre crăpăturile gardului, prind cu dinții de scânduri și latră-n draci...

Las regele să cadă...

Și regele-i ridicat și pus pe tabla de șah a unchiului Ivan.

În zori tata a înhamat-o pe Steluța la trăsură și a plecat să-i ducă pe studenți la gară, așa că mare mi-a fost bucuria c-am scăpat fără pedeapsă. Și am putut să dorm adânc și fără griji în nopțile care au urmat. Nici nu bănuiam că, în vremea aceea, părinții și bunicii trăiau drama căderii regelui, și nu din podul șurei!

Gabriel DRAGNEA

"Nu scriu despre diavoli, fiindcă sunt superstițios" - interviu cu scriitorul, teoreticianul și eseistul Andrei Pleșu (n. 23 august 1948)

După un efort care a început în urmă cu aproximativ 10 ani, timp în care a fost întrerupt de câteva aventuri politice, Andrei Pleșu a reușit să termine cartea sa, "Despre îngeri". Legat de acest aspect cosmogonic, se spune că îngerii sunt dublura omului, partea evoluată și pură a lui. Stând în umbra divinității, omul are șansa de a se salva moral și spiritual împrumutând atribute și trăsături ale perfecțiunii îngerilor. Vorbind despre volum, autorul a motivat dorința de a scrie pe această temă: *"Nu se poate ca lumea spiritului să rămână, pentru conștiința curentă, un loc unde nu se întâmplă nimic, sau în care se întâmplă câteva evenimente pe cât de misterioase, pe atât de fatale: viața postumă, judecata finală, ceremoniile îngerești din jurul Tronului suprem. Am nevoie de mai mult. Vreau să am intuiția anticipativă a peisajului transcendent, a regnurilor sale, a climatului său. Vreau să știu cum funcționează energiile increate, vreau să-mi fac o idee despre sociologia cerului, despre programul și strategiile îngerilor. Cu ei, capătă dintr-o dată culoare, dinamism, viață"*.

- Domnule Andrei Pleșu, cea mai recentă carte a dumneavoastră, "Despre îngeri", s-a vândut ca pâinea caldă. Ea este o adevărată provocare, atât pentru dvs., cât și pentru cititori. V-ați gândit să scrieți și o carte despre diavoli?

- Este caracteristică această curiozitate modernă. Multă lume m-a întrebat de ce n-am scris mai mult despre rubrica asta nocturnă, a ierarhiilor îngerești, pentru că și diavolii sunt și ei îngeri, îngeri căzuți. În general, lumea socotește că subiectul care acoperă sfera demonicului e mai palpitant, mai pitoresc, mai interesant decât subiectul îngerilor. Nu m-am referit decât foarte rapid la problema răului și a demonilor în această carte. Despre diavol s-a scris destul de mult. Unele lucrări s-au tradus și în românește, spre exemplu "Partea diavolului" scrisă de Denis de Rougemont. Nu simt nevoia să mă pronunț în mod special asupra acestei teme, pentru că sunt superstițios. Există lucruri pe care, dacă le pomenești prea des, riști să se înființeze.

- Știu că aveți un exemplu concret, chiar legat de acest autor despre care ați amintit chiar la lansarea cărții "Despre îngeri".

- În perioada aceea era în America, în timpul războiului și cartea a terminat-o noaptea, pe la ora 2:00 când a constatat că, treaba fiind încheiată, ar trebui să mănânce ceva. Și a ieșit pe stradă găsind la ora aceea un bistro deschis în care era o singură masă ocupată de doi bețivi. S-a oprit puțin în ușa bistro-ului și, în clipa aceea, unul dintre cei doi bețivi și-a îndreptat privirea spre ușă, l-a fixat și a spus: "Diavolul"! Denis de Rougemont a fost traumatizat de această etichetă, de această identificare și a simțit că, scriind despre diavol, ceva din luciul metalic al demonului îi marcase înfățișarea. M-am tot uitat în oglindă de-a lungul scrierii acestei cărți și n-am observat nicio contaminare angelică. Sunt încă deschis, ca să zic așa, dar n-am senzația că am căpătat amprenta pe care aș fi visat-o. În general devii ceea ce contempli, te contopești cu peisajul la care te uiți. Suntem în așa fel alcătuiți încât devenim până la urmă produsul atenției noastre. La ce suntem atenți, asta ne marchează.

- Ce alte superstiții mai aveți și despre care nu vreți, în mod special, să scrieți?

- Era o metaforă, totuși, nu sunt chiar o babă nebună, dar mie mi s-a părut că despre diavol oamenii știu, în mod spontan, mai mult decât despre îngeri. Asta deoarece diavolul are o prezență mai agresivă, mai pregnantă, mai eficace, uneori, în timp ce îngerii au fost reduși, decenii și secole întregi, la o imagine roz, diafană, grațioasă, ștearsă. Mi s-a părut mult mai important să detaliez acest registru al lumii, decât registrul aproape banal al demonicului, care are un anumit prestigiu romantic.

- Dincolo de aceste atribute pozitive ale îngerilor, n-ar trebui să avem o oarecare teamă față de aceștia?

- Nu. Îngerii sunt buni, dar necruțător de buni. Una din figurile cele mai cunoscute ale îngerului este aceea a celui războinic, a îngerului cu sabia, exterminator. Îngerul nu este o dădacă dulce, care te ajută să mergi sau să dormi liniștit. Este un pedagog. Și pedagogul are episoade de severitate maximă - e una din temele cărții mele. Îngerul nu este un însoțitor placid, este un criteriu sever pentru desăvârșirea interioară.

(continuare în pag. 14)

- Cum vedeți relația dintre om și divinitate?

- Trăiesc eu, cel puțin, dar cred că și dumneavoastră, într-un asalt al imediatului, într-o țară foarte obositoare, în care realitățile sunt invadatoare, sufo-cante, brutale, greu de suportat. Dacă într-un aseme-nea peisaj nu faci din când în când o referință în afară, dacă nu arunci din când în când un ochi în sus ești lichidat. Există un personaj în mitologia greacă, despre care am vorbit și la lansarea cărții mele, Anteu, care-și ia puterea din faptul că, din când în când atinge pământul. E nevoie de un Anteu pe dos în lumea de azi. E nevoie de cineva care nu-și poate păstra puterea dacă, din când în când nu atinge cerul.

- Cum ați receptat succesul cărții dumneavoastră?

- Eu mă bucur că are succes, că subiectul acesta a stârnit atâta interes. În rest, cărțile au destinul lor și mă bucur să-l urmăresc de la o oarecare distanță.

- Care este provocarea vieții dumneavoastră?

- Să fac ceea ce trebuie să fac.

- Ce pregătiți pentru cititori? Firește, a trecut puțin timp de la apariția volumului "Despre îngeri", vă întreb, însă, pentru că sunteți un scriitor impre-vizibil.

- Lucrez la un comentariu despre "Geneză" și am într-un proiect mai îndepărtat niște comentarii la epistolele pauline. Dar astea sunt, încă, niște lucruri vagi.

"Mi-am făcut prieteni în stare să suporte critica" - interviu cu criticul literar Nicolae Manolescu (n. 27 noiembrie 1939)

Două luni mai târziu acordării acestui interviu, criticul literar Nicolae Manolescu devenea câștigătorul secțiunii "Opera Omnia", în valoare de un miliard de lei, în cadrul celei de-a III-a ediții a "Marilor Premii Prometheus", decernate la clubul cu același nume din București. *"Acum sunt cu adevărat emoționat. Este cel mai mare premiu pe care l-am primit în viața mea"*, a declarat emoționat Nicolae Manolescu. Și pentru că acesta încă lucra la "Istoria critică a literaturii române", directorul României Literare s-a declarat mulțumit de primirea acestui premiu, considerându-l binevenit: *"Ai bani, lucrezi cu mai mult spor"*. Numit de Dan C. Mihăilescu *"singurul critic român, după Lovinescu, pentru care autori români au scris cărți"*, Manolescu s-a numărat printre membrii juriului la ediția din 2002 a

premiilor. Referitor la acest eveniment amplu, Andrei Pleșu, care a prezidat juriul, a declarat: *"Este bine că există ceva continuu, ritmic, care să atragă atenția asupra a ceea ce este valoros în cultura română"*. El a afirmat că, la fel ca la edițiile precedente, alegerea câștigătorului dintre finaliști a fost extrem de dificilă, nominalizările aducând în prim plan valori egale. Printre finaliștii care au pierdut în fața criticului literar s-au numărat pictorul Sorin Dumitrescu, dirijorul Iosif Conta și actrița Coca Bloos.

- Descrieți în câteva cuvinte activitatea dumneavoastră de critic literar.

- Îmi este destul de greu s-o fac sumar, dar nici pe-ndelete nu mi-ar fi lesne. Scriind de peste 40 de ani, profesia se identifică cu însăși existența mea profesională și morală. Am început, oarecum din întâmplare pentru că directorul revistei "Contemporanul" din vremea aceea, George Ivașcu, m-a solicitat să fac cronică literară. N-aveam nici o bănuială în momentul acela că o să-mi consacru 32 de ani de viață cronicii literare. Mă vedeam romancier, poet... La 22 de ani nu puteam să refuz o așa ofertă generoasă, de a scrie la o asemenea revistă. Ar fi fost o neghiobie să spun "nu vreau, nu pot, nu mă pricep". Și am zis "ce-o fi, o fi" și m-am aruncat cu capul înainte. Ardelean fiind, destul de conștiincios de felul meu, dacă m-am apucat de ceva o duc până la capăt. Am ținut-o din aproape în aproape scriind la "Contemporanul" și "România literară" până în 1992, când am abandonat considerând că ajunge. O viață intelectuală suprapusă pe comentarea cărților apărute între 1962 și 1992.

- V-ați temut vreodată de consecințele anumitor cronici nefavorabile? V-ați pierdut prieteni?

- Nu. Mi-am făcut prieteni în stare să suporte critica. La rândul meu am fost criticat și nu

(continuare în pag. 15)

știu dacă poate veni cineva să spună că m-am supărat pe el, pentru că a exprimat un punct de vedere negativ despre mine. Era dreptul lui. Eu am spus întotdeauna ce-am crezut. Sigur că uneori m-am înșelat. Dacă astăzi aş reciti aceleaşi cărţi de acum 20-30 de ani, n-aş folosi aceleaşi idei de atunci. În "Istoria critică a literaturii", la care lucrez acum, mulţi dintre autorii pe care i-am comentat în decursul timpului într-un anume fel, aici vor fi analizaţi altfel. Nu-mi fac iluzia unei consecvenţe atât de mari, încât la 65 de ani să citesc cărţile ca la 30, 25 sau 22 de ani, când am debutat. Inevitabil, tot sistemul de referinţe se schimbă. Totul este să spui ce gândeşti şi să încerci să-ţi dovedeşti observaţiile, analizele sau judecăţile de valoare. Deci, să încerci să-i convingi şi pe alţii. Dacă reuşeşti asta, aproape nimic nu mai contează. Critica literară nu este o disciplină obiectivă, strict aplicată pe o materie. A avea dreptate înseamnă a spune un lucru în modul cel mai convingător.

- Cum definiţi o carte bună?

- Cea care îmi spune ceva, indiferent ce. O carte care mă instrueşte într-un mod plăcut, care nu mă plictiseşte, care îmi atrage atenţia asupra unor lucruri pe care nu le-am văzut niciodată, fie că e vorba de psihologia unor oameni, ori de societate, de morală, întâmplări sau biografii. E ceva care îmi captează atenţia asupra unor aspecte la care eu nu m-am gândit sau, le-am văzut, dar le-am perceput altfel. Dacă e o povestire contează să aibă o anumită suită, dacă e un roman să nu fie construit la voia întâmplării, iar în cazul prozelor realiste, dacă există consecvenţă. Multe lucruri contează, dar în fond este important ca acea carte să-mi spună ceva, într-un mod care să mă captiveze.

- Aţi făcut vreodată, obligat sau nu, cronică favorabilă vreunei persoane?

- Nu. Nimeni nu m-a obligat, nici înainte de 1989 şi nici după. De multe ori am făcut cronică favorabilă, mai mult decât aş fi vrut, dar nu pentru că m-a silit cineva, ci pentru că eu însumi am fost în mijlocul unui concurs de împrejurări neplăcute. Citeşti cartea unui autor despre care afli că are o boală incurabilă şi, din momentul acela nu mai poţi scrie exact ce-ai fi vrut despre acea carte. Un critic care ajunge să-i cunoască pe toţi scriitorii, în mijlocul cărora trăieşte, nu poate face abstracţie de faptul că îi cunoaşte, că au fost la bere ori s-au vizitat acasă reciproc. Cine spune că a scris despre cărţi ignorând autorii, minte. Nu poţi să-i ignori. Totdeauna vor exista presiuni de acest gen, care au destulă importanţă sau greutate, dar e greu de măsurat. Dacă nu afectează esenţialul, mergi mai departe. Sigur, şi eu aş vrea să respir în oraşul ăsta un aer nepoluat, dar nu se poate. Acelaşi lucru este şi în critică. Nu poţi să respiri aerul pe care-l vrei tu. Îl respiri pe ăla pe care îl respiră toţi scriitorii cu care te-ntâlneşti.

- Care sunt calităţile necesare pentru a fi un bun critic?

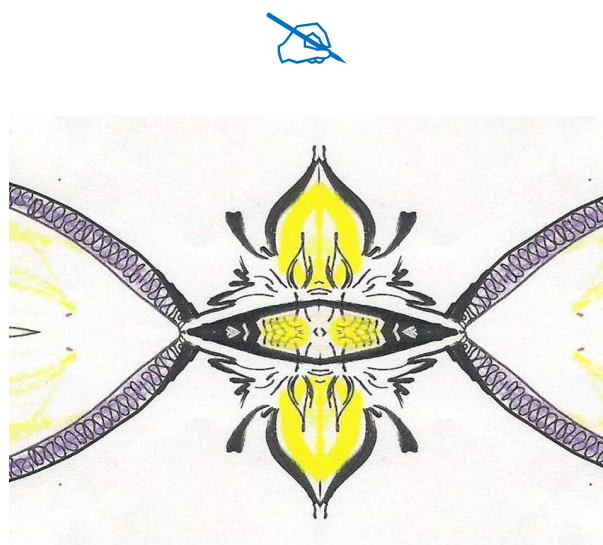
- Celui care doreşte să devină critic trebuie să-i placă să citească. Apoi, să aibă răbdare. O carieră de critic se face în timp, cu tenacitate şi consecvenţă. Sunt unii colegi, mai tineri, care îşi amână duminică pentru luni predarea materialului pentru revista "România literară", din diferite motive. Ori aşa ceva nu se face. Vreme de 32 de ani nu am avut duminici libere, pentru că aşa era orarul gazetei. Este nevoie de ordine în propria viaţă. Însuşirile unui critic n-au legătură cu literatura: răbdare, abstragere, concentrare, calm. Toate acestea îţi trebuie pentru o mulţime de lucruri în viaţă, nu doar pentru critică.

- Care sunt problemele cu care se confruntă un critic?

- Probleme de viaţă şi profesionale. Nu găseşti cărţile pe care le cauţi, bibliotecile sunt cum sunt, nu există monografii, biografii şi bibliografii. Trebuie să-ţi le faci singur.

- De când lucaţi la această carte de istorie a criticii?

- De aproape 20 de ani. Am avut o foarte scurtă pauză după '90, când am intrat în politică, dar şi atunci încercam să-mi fac timp pentru lucrare. Ea va cuprinde comentarii la cărţile mai multor sute de autori, de la origini şi până în 1990, pe care i-am considerat importanţi. Lucrarea îi va cuprinde pe scriitorii care consider eu că reprezintă fondul principal în literatura română, care sunt în canon, care mai sunt citaţi sau care ar trebui să fie citaţi. Contractul cu mine şi cu editura înseamnă, de pe acum, încă vreo patru ani de muncă. Dorinţa mea cea mai puternică în plan literar este să-mi văd cartea terminată, apoi vom mai vedea.

desen de Elena-Liliana Fluture

Dan Ion SANDA

Crunta infibulație

Venise și Said, negroidul, ca și mulți alți studenți străini de prin Cuba și de prin țările arabe, dar și din Africa, să studieze în România. De la el din Sudan aterizase tocmai la IPG - Ploiești.

Pe atunci erau rari străinii prin România socialistă, și lumea era numai lapte și miere cu ei, că așteptau toți mici cadouri: brichete once, gumă de mestecat, o țigară bună. La studenții negri, prin oraș, se uita lumea ca la circ.

Vă tratariseați cu colegii de grupă cu ceai de Ceilon de la Said și beați din păhăruțe gătuite sus ca și clepsidra, aduse de la el de acasă. Avea o tăviță cu niște animale mitologice stranii pe mânere. Fumați moca Marlboro și Philip Morris, și vă mai și cumpăra de la Shop pentru vreo gagică vreun săpun Fa, sau un deo Quick fresh.

Tu îl învățați româna și el pe tine engleza. Avea un chip urât, nasul acvilin și obrazul ciupit, și putea. Așa put ei, deși din punct de vedere igienic sunt foarte curați. Prima dată când ai intrat în camera lor, de străini, ai dat cuvertura finuț. Ai crezut că au vreo mătă moartă sub pat. Te lua mireasma ca atunci când pui umărul la coșciug. Deși de rasă neagră, era de rasă... acolo la el în Sudan.

Era din elita țării. Zicea că tatăl lui, pe care vi-l arăta în poze și era negru ca tăciunele de pe știuletele de cucuruz - cum zicea la teve Georg Frunda... era la bază geolog, dar intrase în politică. El, fiul, avea ambiții amețitoare - voia să ajungă șef de stat.

Avea colecție de roci și minerale, un hobby al lui; zicea în graiul românesc: "le-am depus aici pe dulape". Le mai înșira și pe cufărul lui cu ferecături și colțare, cum ar fi la noi cuprul bătut. Ținea acel cufăr pus în picioare lângă perete și îi deschidea capacul ca pe o ușă de șifonier. Cheia și-o ținea cum ții bibeloul, pe mileul de artizanat din inventarul camerei și era așa de mare acea cheie, de ziceai că e una simbolică, ce se înmânează în cadru festiv, pe la școli sau facultăți, de la o generație la alta.

El avea o coordonare motorie execrabilă, de ziceai că îi funcționează mâinile numai simultan, așa că îl ajutaserăți voi să pună la cufărul lui șmecher din lemn de cedru, niște belciuge, și cu lacăt țeapăn, ca lumea, ba made în China, fiindcă românul e dibaci la cârpeli...

Astfel putea să-și poarte cheița în buzunar ca orice om care are și el o cameră, sau un spațiu numai și numai al lui: un dulap, un vestiar, sau măcar o valiză.

Nu a vrut ivăr, că ar fi trebuit date multe găuri și se strica fasonul intarsiilor în lemnul acela unsuros de cedru. Nu era în stare niciodată să și-l aibă așezat drept și stabil cum trebuie.

"Se hâțânează!", fiindcă dobitocii de voi aveți consemn permanent să pociți cuvintele în prezența lui, ca

să le învețe greșit și apoi să vă distrați auzindu-le la el. Dacă atingeai cufărul se mișca și i se rostogoleau pietrele atingându-se una de alta. El zicea că "o să le strămute pe dulap, că dânsul nu se tremură".

Pietrele și fragmentele de minerale nu erau doar de pe meleagurile lui, ci și aduse de babac de pe unde umblase cu serviciul, ca geolog. Avea grezie, blendă și chiar magnifica galenă despre care povestea cum cristalizează în paralelipiede perfecte de la 2 milimetri până la mărimi impresionante. Spunea că tatăl lui a văzut galena sub formă de cristale de doi metri în munții Urali. Vă învăța să cristalizați boraxul amestecat cu apă caldă și agățați la capătul unui fir de papiotă o agrafă în compoziția rezultată și în jurul acesteia se iniția cristalizarea și obțineți ceva de vis.

Voi vă uitați cu lupa la spărtura de galenă și, modificând distanța, vă mijeți ochii la mișto și părea un conglomerat de clădiri scunde și zgărie nori, de parcă era Manhattanul văzut din avion.

Nu refuza niciodată să mergeți să lingeti o bere pe bani de la el. Era însă capsoman cât privea cultura din care provenea, și îngâmfat când era vorba de țara lui.

Fuma uneori două țigări kentane deodată când la el în țară se petreceau anumite evenimente rele, și zicea că e supărat, și pronunța "supărat" în cel mai curat grai românesc, de îți era drag să-l asculți, și când făceați voi, fomiștii, poștă vreo țigară și îl îmbiați să tragă și el un fum, trăgea de o leșina de tot, că se posmăgea și căpăta gust ca de mătase de porumb.

Vrând să arate douăzeci, împungea aerul spre voi cu două degete lungi, noduroase și urâte precum carapacea țestoasei. Zicea că are "gazdel cu tooou-zeți cam'era, și big foyer, întorci tractor indoor!..." și că el o să ajungă șef de stat la el în Sudan.

- Are, mă, gastelu tău turnuri?

- Nău, e stail coloniă!... zicea.

Era cam corcit și îi ziceați voi că tată-su n-o fi fost pe acasă, și cine o fi mestecat în creuzetul mamă-si când a fost el plămădit... De ce nu i-a pus, mă, centură de castitate? adică chiloți de tablă...

Și îl învățați cântecul pe care îl cântați voi ca retardații, căci toate cântecele laudative la persoana întâi plural sau singular, ridică în slăvi pe cei sau cel care chiar le cântă și conferă așa o semeție și încredere în sine: "Loloacă, Loloacă, la luptă când pleca / Își sigila femeia și lacăt îi pune / Dar n-ajungea departe căci noi cu șmecherii / Îi descuiam femeia și-apoi să mi te ții..."

Voi, care cântați, cât de sfrijiti și tonți ați fi fost, vă identificați cu ăia "șmecherii", și Loloacă era răpciuga căreia îi descuiați voi femeia... La refren se repezea și Said, căci totdeauna refrenul îl știu și ăia care în rest doar mormăie.

El nu era chiar ca fundul afumat al tuciului precum tatăl lui, de aceea îl tachinați, și se lua după voi și zicea "sămoarămama", și voi îl dăscă-

(continuare în pag. 17)

leați să zică să moară tata, că... poate cine știe cine moare... Se înfură și pielea neagră de pe față, combinându-se cu sângele ce o inunda, se făcea verde.

- Nu, uu, la noi e o jignire uriaș!...

- Piină aici! nău mor!...

-Șaat ap!

Sărea ca țapul și argumenta... Mamă-sa nu era o nigma, adică întinată, adică neinfibulată... că ar fi o infamie. Vă povestea apoi cu o seninătate stupefiantă grozăvii inimaginabile. Mamă-sa însăși era și "mamoșă de nașteri" și chiar și meseriașă ce săvârșea asemenea operații fetițelor - adică de infibulare - și chiar nevestelor când soții mai prevenitori adică credincioși fervenți - adică... monstruos de geloși - gândeați voi - comandau chiar și reinfibularea soțiilor pentru a fi siguri de fidelitatea conjugală, când urma ca ei să plece în vreo călătorie.

La întoarcere chemau moașa și, în cadru sărbătoresc, aceasta le redeschidea soția cu cuțitul. Ea, mamă-sa, cu mâinile ei a infibulat-o și pe fiică-sa, adică pe sora lui Said.

- Beei, colega, beei! sbierea mai sistărl!... Avea numai patru ani când i s-a făcut operația, cu ustensile tradiționale, pe care nu a vrut să le numească. I se sco-bea la baza clitorisului până îl dezhădăcina. I se tăiau labiile mici apoi i se jupuiău cele mari așa fel încât, legate împreună apăsate, să se contopească și să se lipească în timpul vindecării. Se prevedea, conform procedurii standard, doar un orificiu pe care îl probau femeile ce asistau, nepăsătoare, la durerea sălbatică provocată copilei. Își introduceau vârful degetului. Pe acolo urma să treacă sângele menstrual și urina și... nimic altceva...

Stăteați ca la dentist când vă povestea aceste barbarii.

- Băăă, Saide, voi abia acu ați coborât dânpom!...

- Ce dracu că doar nu i-ar face altă gaură!?... țipa vreunul strâmbându-se ca atunci când vezi de aproape vreun om strivit de mașină.

Îl potoleați voi pe cel care nu-și ținea gura, să nu vi-l scoată din ritm, și să nu îi trezescă lu' urât cine știe ce scrupule, și să nu se oprească din povestit. Nici o problemă la el... Continua conștiincios să vă explice.

Stând în șezut pe colțul patului astfel încât îi cuprindea colțul între picioarele-i depărtate, prindea mai în scurt pledul cu stânga, cu degetele lui lungi făcute ghiară, și cu dreapta în care ținea un pix, dădea repetat, cum dai cu lama să despici o cusătură, imitând cum ar fi făcut mamă-sa cu ustensila ei de răcâit carne vie de om... Trebuia prin dezhădăcinare și puțin câte puțin... Se pare că așa erau regulile. Îndepărtau clitorisul și labiile mici mai mult prin răcâire și smulgere și tăiere cam în zig-zag. Rana provocată de o tăietură dreaptă se închide mai anevoie, de aceea țesutul trebuia să fie zdrelit, nu tăiat.

Sucea apoi Said al vostru degetul, împungând cu unghia în cuvertura de pe pat, să vă illustreze cum probau nenorocitele acelea mărimea "găuricii" rămase, căci nu închideau de tot poarta fericirii, ci trebuia să rămână un orificiu - pentru sângele menstrual și pentru urină. Sustinea atât de senin că la ei e ceva normal! Ce

puteai să-i mai zici? El nu descria decât un instantaneu din cadrul unor practici care dăinuiau de mii de ani. Era și el puțin transfigurat, însă nu părea că e stânjenit, ci mai degrabă trufaș, și chinuiala lui consta în a vă face pe voi să înțelegeți. Făcuse an pregătitor și vorbea destul de bine. Pocea el pronunția, însă, în asemenea cazuri, se folosește și limba gimnastică. Oricum, cuvintele acelea erau cam tabu și pentru voi pe vremurile alea. Voi ziceați în glumele voastre porcești: are, mă, femeia ceva ca un zvâc!... ce e ăla, mă? și se răspundea cu: pot să-lindic. Erați proști de tot p-atunci și cât privește denumirea dar și manipularea acestui sublim simbol al feminității, clitorisul gingaș, căci de unde să fi știut pe atunci că între plăcere și starea de disconfort e *border line*-ul foarte puțin definit, și voi îl îndesați ca pe butonul de sonerie și îl smotoceați orbește ca pe nasture cu unghia. Acum, da, spune-n cărți și pe net că trebuie finuț de tot și nu numai cu degetul... Atunci voi nu prea îl băgați în seamă, dar Gelu Voican Voiculescu a spus clar la televizor că "viața mea e o șovăială între clitoris și metafizică" și după ce au trecut ceva ani ați constatat și voi că sunteți exact ca Gelu acela Voican - obsedați. Bărbatul are două alternative, ori să fie obsedat de erotic, ori impotent. Acum citesc tinerii români, stirpe de Gelu, Glad și Menumorut - și de ce nu ar face-o - că sexul e un dar de la Dumnezeu. Totuși, lumea din care prove-nia Said îl blama, și el povestea așa de relaxat că era clar că la ei era ceva absolut normal. La povestit folosea acele gesturi ce accentuau groză-via și primitivismul și insista:

- Îț normă!...

Zicea că femeia are instinctul sexual cu mult mai puternic decât bărbatul, și dacă moralitatea ei e îndoielnică, asta are consecințe dăunătoare:

- Nu ca la voi, că se întind șerpește pe om, și... câți cu nădragi, toți mi-s dragi, și sunt gata de împerechere!...

Zicea că vâlul de pe față și straiile cu care sunt învelite în totalitate le protejează trupul de privirea bărbaților și această infibulare asigură virginitatea fetei până la căsătorie, și garantează, deci, castitatea acestuia și a nevastei când soțul pleacă în călătorii mai lungi.

El, soțul, poate hotărî chiar și reinfibularea acesteia. În afară că dintre ai lor nu se gândește nimeni, nici în zilele noastre, să înlăture această "tradiție", chiar ele, femeile, socotesc că prin asta "li se dăruiește o identitate sexuală specială". Ele cred că numai o femeie infibulată e o femeie autentică, ce poate trezi pasiuni soțului ei... Ceaușescu înțelesese în anii următori că poate câștiga simpatie internațională și bani din taxele percepute, și aducea cu duiumul studenți din Africa neagră, musulmani fervenți, dar niciunul nu a mai povestit despre așa ceva.

Said a fost singurul care v-a șocat cu aceste dezvăluiri. Era totuși om blând și slab ca un ogar, mai mult bojoci. Zâmbea discret tot timpul.

(continuare în pag. 23)

A. G. SECARĂ

Ion Manea – Ion Ionescu's story, Ed. Axis libri, 2011

Spre deosebire de Nenea Iancu, care a nemurit un Mică Popescu, Ion Manea vrea să aducă în galeria literaturii române un... Ion Ionescu! Un Johnny, ca „un fiu al globalizării”, ca să fim în ton cu titlul oarecum discutabil al volumului, sau cu textul „Fiul Încălzirii Globale”...

Fost prin Italia, Spania și cine știe pe unde o mai fi fost, dar românăș de-al nostru, el este un prototip, este în toți și în toate (textele), ca un fel de Nastratin sau Neo-Păcală, nefiind însă, apropo de paradoxurile globalizării, niciodată una și aceeași persoană...

Îmbinând elemente ale literaturii absurdului cu satira (uneori fantastică), Ion Manea reușește un tur de forță... Poate prima proză este exemplară pentru întreg volumul, sau măcar pentru anumite texte din el: într-un sat M. (în care putem ghici chiar România), în care nu s-a născut veșnicia indiscutabil, sat tipic românesc de când a început modernizarea cu toate tarele ei, se vrea să se înfăptuiască un record mondial. Nu să se înalțe o catedrală de mămăligă, ci să se facă, nici mai mult, nici mai puțin decât... cea mare polenta din istorie. Numai că patronul spiritual al mai multor instituții din sat/comună, Sfântul Ilie, apare din „neființa” lui (aici nu prea înțelegem apofatismul meontologic al autorului!) și ia (fură?) recordul mondial și-l duce la ceruri.

Acum să nu credeți că toate acțiunile s-ar petrece în mediul rural: nu, încă de la al doilea text ne mutăm în Galațiul (nenumit astfel!) devenit (nu spunem cum) „primul municipiu chinezesc din România și din Europa de Est” (p.12). Și, subliniez ideea, Ion Ionescu de aici nu este cel din prima proză și nici din următoarele!

A treia „piesă”, pardon, relicvă, intitulată „Bolanul lui Sisif”, s-ar fi putut intitula și „Mâna dreaptă a lui Ceaușescu” - aici nu este niciun I. I. (Ion Ionescu!!!), deși ar putea fi povestitorul sau colecționarul organizator al unei expoziții în care punctul central de interes este celebra rocă a lui Sisif, dar ar putea să mai expună stiloul lui Obama, tibia lui Ioan Paul al II-lea, o bucată de blană de-a lui Zamolxis, pipa lui Decebal ș.a.m.d.

Bref, Ion Manea face haz de necaz sau de variațiunile capitalismului spre cele mai înalte culmi de progres și civilizație: unui I. I. se antrenează pentru a fi campioni la... promoțiile supermagazinelor, unul se retrace la Biblioteca Națională și citește tot ce era acolo în 25 de ani, pentru a se întoarce apoi la familia părăsită, căreia nu-i mai dăduse niciun semn de viață (e o găselniță evidentă, deoarece este clar că nu se poate

Joi, 2 februarie 2012, ora 17:00

ION MANEA
ION IONESCU'S STORY

LANSĂRI DE CARTE

NOUTĂȚI LA Editura **EIKON**

Prezintă: **Valentin AJDER**
(Directorul Editurii EIKON, Cluj-Napoca)

Moderator:
Theodor Parapiru

Biblioteca Județeană „V.A. Urechia”
Galați

Sala Mihai Eminescu
etaj 1

ști cum a supraviețuit 25 de ani, dar România este - totuși - o țară sfântă, grădina Maicii Domnului, în care se pot întâmpla multe minuni!)

Prin „primarul orașelului F.” (din „Podul”) satirizează întreaga clasă politică gălățeană de după 1989, care, cu mic și mare, a promis într-un fel sau altul construcția unui pod (la pachet sau nu cu un aeroport absolut necesar)... Finalul este de două ori neașteptat: chiar se face un pod, dar și primarul (care era de 30 de ani tot reales!) este răpit de niște fantome... Cu alte intenții, un Poe ar fi fost poate mulțumit de această mică răzbunare a unui cetățean oarecum simplu, după vorbă, după port, dar... scriitor.

Tot o povestire cu final neașteptat este și „Murături cu frunze de vișin”, variantă oarecum bășcălioasă, dacă nu chiar post-modernist pură, la „Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte” (deși aici și Bătrânețea și Moartea au roluri de bază)! Altfel vorbind, mai că am spune că unele texte s-ar fi putut lipsi de elementul absurd, dându-se mai multă atenție fantasticului...

Uneori chiar așa se întâmplă, precum în cazul „Luminii Vântului Nebun”, unde, în menționatul sat M. apare însuși Don Quijote!

Dar, apropo de producția de banane românești, Absurdul revine în forță în următorul text, „Crocodili pe Dunăre”, aceștia fiind văzuți ca salvatori ai economiei românești!

„Cartela de pâine” propune o întoarcere de coșmar în timp, atunci când I. I. își îmbracă o haină veche care-l... teleportează pe vremea lui Ceaușescu!

(continuare în pag. 19)

Absurdul satiric, ca să-i zicem așa, al lui Ion Manea găsește, propune soluții: poduri de cartier pentru pietonii care nu mai pot trece de mașinile parcate pe trotuar, televiziuni de apartament sau de asociație de locatari, sănii pe timp de vară (excelentă parodiare și a mitului Arcăi lui Noe – „Zurgălăi în luna lui Cuptor” – p. 41-43), turism după cum a sugerat „doamna ministru”, o nouă lege a învățământului (absurdă, cum altfel, la vremuri absurde, în „Fiul meu, ministrul”), cazan de rachiu pe bază de uraniu activ (p.68), Moș Gerilă în loc de Moș Crăciun, coride și piramide în România...

Dacă Hasek, Woody Allen (prozatorul, nu numai cineastul!), Răzvan Petrescu (gălățean... din Târgu Bujor!) vă (mai) spun ceva, vă garantez că Ion Manea scrie (unele) texte la fel de reușite.

Ba, cum este cazul „Nemaipomenitei minuni a apei atomice”, și nu numai, poartă o marcă inconfundabilă, personal nemaîntâlnind o astfel de abordare a absurdului, care capătă accente S.F., dacă nu fantasy, la un moment dat apărând și omuleții verzi și alți E.T.I...

A se vedea găleata cu apă atomică, care era la fel de fierbinte după 8 ani după ce a fost scoasă din fântână...

Ca să nu mai vorbim de peștișori de aur care îndeplinesc șase dorințe, nu trei. Sau de corcodușul cosmic care încheie *en fanfare* festivalul umoristic marca Ion Manea.

În „Miracolul din privată”, satiră și a societății scriitoricești, aflăm cum se poate duce la capăt un roman care va fi publicat la o editură celebră din satul vecin și lansat la căminul cultural, cu participarea unui critic literar ieșit la pensie.

„O bombă în bloc” și alte două-trei texte par a fi totuși scrise strict de amorul artei sau, poate, prea mult umor în situațiile de criză ale adevăratei democrații la care se face referire în text este greu de digerat. Dar cred că este inevitabilă o astfel de „judecată”. Sau, poate, ca și în cazul unui Daniil Harms, textul trebuie luat cu măsură? Oricum, prea mult muștar cu pâine strică!

Pastășarea, reinterpretarea, parodiarea unor motive sau mituri, basme și rodul acestora, texte precum „Cum să n-o primesc pe Brigitte Bardot” (apro-po la Rattenfänger von Hamel), „Impozit pe lapte și miere”, „Arestându-l pe Cain” sunt însă cele mai reușite, absurdul neluând o mască stridentă, dacă nu chiar inutilă...

În ultimă instanță, lui Ion Manea îi face plăcere și se distrează de minune inventând, pe baza realității și a culturii generale, povești de descrețit frunzele: „Povești neîmpozabile, vorba sa din „Impozit pe lapte și miere”.

Un text precum „Nuntă-n Râpa Cuconiței” ar fi numai bun de dezvoltat într-un scenariu care ar putea fi punct de plecare pentru un film de genul „Poker” (știm, știm, pentru cei care apreciază genul!), în regia nemuritorului Sergiu Nicolaescu...

„Fantezie caniculară” este ceva între „Căldură mare...”, mon cher, evident, și o secvență antologică din „Marry Poppins”, când guvernanta și copiii vizitează un personaj care plutea cu scaunul către tavan...

Excelentă parodiare a veșnicelor reclame la tigăi și oale („vase” care va să zică!) este „oala mileniului trei”, sfârșind în accent S.F. quasia-beleaevian.

Preocuparea pentru sociologie a autorului contribuie la scrierea unuia dintre cele mai bune texte, „Ziua în care a venit elefantul” (p.120).

Clasa politică nu este iertată nici în „Votul Orbului” sau „Ca un ou în mijlocul unui castron verde” (unde primarul hotărăște să facă un parc în... pădure!)... Și fiindcă și sociologia s-a născut tot din filosofie, Ion Manea se dovedește a fi un bun urmaș al lui Platon (via Socrate, sau viceversa) atunci când satirizează poetul din textul „Poetul și cioara”. Satiră reușită, pe care v-o recomand...

Imaginația autorului se dovedește a fi debordantă în alt text care poate promite o dezvoltare ulterioară, la modul „serios”, iar nu „umoristic”, un text care este numit „Intraterestrii”.

Flerul și inteligența cu care tratează inedit teme precum migrația („Consens la clasa întâi”), impostura la români („Răzbunarea morcovului de șapte metri”), norocul (în „Țigara de cinci milioane de euro” și „Pofta de păcănele”) ori un gen precum fantasticul de tip sud-american (în „Dimineața cu statui”), dar cu umor sănătos, ne provoacă să ne gândim la cum ar arăta un roman realist sau o culegere de povestiri strict fantastice semnate de Ion Manea. Experiența sa de jurnalist este o garanție în plus pentru calitatea literară.

Un scriitor de (re)descoperit!

Petre RĂU

APOCALIPSA 2012Adevăr sau fantezie?

A vorbi astăzi despre profeția legată de anul 2012 este o adevărată modă. Se afirmă că în aceste zile omenirea își trăiește cel de-al unsprezecelea ceas al creației și îl așteaptă cu înfrigurare pe cel de-al doisprezecelea. După eșecul previziunilor despre sfârșitul lumii la final de mileniu, aceste teorii cunosc acum un adevărat reviriment legat de anul 2012. Tot mai multe argumente converg spre concluzia că, spre finele acestui an, mai precis pe 21 decembrie 2012, ceva cu totul neașteptat și șocant se va petrece cu noi și cu planeta noastră.

Abilitatea de a face preziceri asupra viitorului este o artă care, în vremuri și în medii diferite a fost privită foarte distinct. Au fost și sunt încă bine cunoscute și speculate profețiile lui Nostradamus, ale lui Edgar Cayce, cele ale indienilor Hopi, profețiile biblice etc. Profeția despre apocalipsa anului 2012, care are ca origine calendarul mayaș, se distinge însă de toate celelalte prin simplul fapt că este bine datată, conținând o dată fixă despre eveniment.

Ce ne spune profeția maya?

Profeția maya ne vorbește despre un sfârșit, dar și despre un nou început. Mayașii par să ne spună că, datorită unei curbe rapid ascendente a evoluției, tocmai suntem pe cale să facem o schimbare radicală, atât în conștiința umană cât și ca materie organică ce dăinuim pe acest pământ.

Mai precis, mayașii au prezis că, pe măsură ce ne apropiem de sfârșitul anului 2012, omenirea va intra într-un adevărat haos. Însă nu avem niciun motiv să ne temem, întrucât nu este vorba despre un sfârșit, ci mai degrabă despre un nou început. De fapt, se spune că vom avea de-a face cu un sfârșit de ciclu temporal, urmat de începutul următorului ciclu. Preoții maya au calculat că perioada celui de-al patrulea soare durează 1.872.000 zile, iar acest ciclu, conform calendarul lor, se va încheia în 21 decembrie 2012.

Mayașii - un popor misterios, localizat aproximativ în jungla mezoamericană, care cunoștea scrierea încă de acum trei mii de ani - au folosit impresionante monumente de piatră pentru a-și sculpta evenimentele importante, cunoștințele astronomice și calendarele, iar o bună parte din mitologia și credințele lor religioase le-au inscripționat pe ceramică. Această civilizație precolumbiană considera că universul are o vârstă de 16,2 miliarde de ani, în timp ce astronomii moderni au calculat această vârstă ca fiind de circa 13,7 miliarde de ani. De o precizie uimitoare, calendarele folosite de acest popor (trei la număr) sunt împărțite în faze ale conștiinței universale. De altfel, mayașii acordau mare atenție spiritualității, înțelegând bine rolul pe care conștiința umană îl joacă în schimbul de informații cu natura. Știind să prevadă cu exactitate eclipsele și să calculeze mișcările planetelor, astronomii maya cunoșteau, nu se știe cum, chiar și locația exactă a centrului galaxiei, acordând o importanță deosebită nașterii și dispariției stelelor.

Ce susțin apologeții

Apologeții catastrofei prezise de calendarul mayaș au observat că, pe finalul prezentului ciclu al lumii moderne, totul a început să degenereze, să se dezintegreze la scară mare, așa cum ar fi prezis mayașii, adică:

- încălzirea globală și faptul că ne apropiem rapid de o epocă de gheață
- colapsul global al lumii financiare
- bolile și virușii pandemici, la nivel planetar
- numeroasele războaie, parte din ele de natură sfântă
- cele peste două miliarde de oameni care trăiesc în sărăcie cu doi dolari pe zi și circa 25.000 de copii care mor de foame în fiecare zi etc.

Există și multe alte exemple, prezentate ca argumente ale teoriei catastrofe, pe care însă fiecare om are posibilitatea să le evidențieze, să le gestioneze și chiar să le simtă pe propria piele. Toate acestea la un loc, susțin adepții, nu fac altceva decât să ne avertizeze că civilizația se află într-o criză majoră și că ar fi tocmai potrivit ca, chiar acum, să se întoarcă o pagină din istoria omenirii.

Potrivit mayașilor, însă, probabil că vor exista schimbări importante și dureroase pe pământ, dar vor fi și unele transformări pozitive, cu mult mai importante. Și asta din cauză că, totul fiind ciclic, orice sfârșit înseamnă un nou început și este firesc să ne supunem unor legi armonioase ale universului.

Calendarul mayaș, cum arăta când a fost descoperit

Despre calendarul mayaș profetic

După ce a fost descoperit și descifrat, calendarul mayaș a fost relativ catalogat drept cel mai precis de pe pământ. S-a sperat însă să se demonstreze prin intermediul lui că se poate aduce lumină și pentru multe alte tradiții religioase și filosofice descoperite pe planeta noastră.

Anul mayaș era considerat de 365,242129 zile, în timp ce calculele științifice de azi dimensionează anul la 365,242198 zile. Pentru comparație, calendarul gregorian este mai puțin precis, folosind anul de 365,2425 zile. Ca notă de curiozitate amintim aici că unii cercetători susțin despre calendarul dacic că ar fi

(continuare în pag. 21)

cu mult mai precis decât toate celelalte descoperite până acum, întrucât acesta consideră anul de 365,242197 zile, deci cu o eroare de numai 12 secunde pe zi! Păcat însă că, așa cum se pare, aceste considerații sunt pledate numai de noi, românii!

Calendarul mayaș are o remarcabilă acuratețe și complexitate. Omenirea a fost dintotdeauna intrigată de faptul că o populație tribală antică, precum cea mayașă, a putut fi atât de precisă, mai precisă chiar decât omul modern și toate tehnologiile sale.

Argumente ale teoriei dezastrului

Partizanii New Age de azi afirmă că în 21 decembrie 2012, odată cu solstițiul de iarnă, va avea loc aliniamentul soarelui cu ecuatorul galactic, fenomen ce se petrece o dată la 25.920 de ani.

Oamenii de știință ne-au prevenit de mai multă vreme că anul 2012 va fi unul cu o foarte bogată activitate solară, maximul solar fiind atins în 2011 sau 2012. Însă tot ei ne-au înștițat că aceste maxime solare nu sunt deloc un fenomen neobișnuit, ci se repetă la circa 11 ani.

Se afirmă, de asemenea, că în anul 2012 un asteroid va lovi pământul. Sau, se mai spune că NASA ar fi ținut secrete unele cercetări cu privire la descoperirea unei planete din afara sistemului nostru solar. În anul 1983 un satelit a localizat un obiect foarte mare, de mărimea planetei Jupiter, care a fost denumită planeta Nibiru. S-a emis ipoteza că exact în anul 2012 această planetă va trece prin sistemul nostru solar, între pământ și soare, începând din 2011 ea va deveni vizibilă - de dimensiunile lunii - de oriunde de pe pământ, ca un al doilea soare. Primele semne vor fi cele climatice, după care vor apărea cutremure și tsunami înspăimântătoare. Însă, ce este mai rău se va întâmpla la 55 de zile după fatidica dată a apocalipsei, adică pe 14 februarie 2013, când pământul va ajunge între această planetă și soare, moment în care va începe procesul de reformare a Terrei și anume schimbarea polilor.

Inversarea polarității terestre este susținută și în baza altor argumente. Spre sfârșitul anului 2012 polaritatea actuală a Pământului urmează să se schimbe, procesul fiind deja pus în evidență de unii sateliți de observație meteo. Consecințele ar consta în încălzirea regiunii arctice, prin creșterea temperaturii medii anuale cu cinci grade. Urmarea directă ar fi topirea ghețurilor și creșterea nivelului oceanului planetar. Fenomenul pare a fi unul de actualitate, în Australia cercetătorii constatând deja o creștere cu 19,5 cm între 1870 și 2004. Specialiștii susțin că la niciun metru a acestor creșteri este posibil ca marile porturi ale lumii să fie inundate.

Existau dovezi și până acum că Polul Nord magnetic terestru este într-o constantă deplasare, tinzând să se apropie de Polul Nord geografic, care coincide cu Polul Sud magnetic. În ultimii 150 de ani Polul Nord magnetic a migrat cu circa 685 de mile în zona arctică, iar activitatea seismico-vulcanică a crescut cu 500 % din 1875 încoace și continuă să crească. În urmă cu doar câțiva ani chiar Pentagonul a oferit publicității o fotografie prin satelit a Polului Nord din anul 1970 și una din 2003, care dezvăluie că peste 40 % din calota polară nordică s-a topit în numai cei 33 de ani. Se

presupune că marile anomalii climatice din ultimii ani, precum tsunami, cutremure, tornade, inundații etc. ar confirma aceste fenomene geomagnetice aflate în curs.

Calendarul mayaș, după reconstituire

Un alt elementul de sprijin pentru teoria catastrofică a anului 2012 îl constituie așa-numita rezonanță Schumann, sau pulsul Terrei, așa cum a mai fost ea numită. Planeta noastră se manifestă ca un imens circuit electromagnetic ale cărui proprietăți fizice au fost puse în evidență de fizicianul german W. O. Schumann, între anii 1952-1957. Rezonanța Schumann reprezintă o măsură a frecvenței vibratorii a planetei noastre și se identifică în cavitatea electromagnetică situată între suprafața pământului și ultimul strat al ionosferei, la aproximativ 55 km deasupra Terrei. S-a calculat că rezonanța Schumann a fost stabilă timp de milenii, măsurând valoarea de 7,83 de cicli pe secundă. Începând cu anul 1980 însă, această valoare a crescut permanent, atingând astăzi 12 cicli pe secundă. În mod paradoxal se susține că acest fenomen are drept consecință schimbarea calității timpului. Astfel, ziua nu mai are fix 24 de ore, ci numai 16. Așadar, creșterea frecvenței vibratorii a planetei a făcut ca 24 de ore de viață să corespundă de fapt cu 16 ore reale, în termenii timpului terestru. Însă nu despre un proces cronologic vorbim aici, deși au fost aduse argumente și în acest sens. Discutăm despre un proces identificat în intimitatea profundă a materiei vii. Acest proces va continua să se accelereze, în decembrie 2012 atingând valoarea 0 echivalentă pentru numărul de ore aferent unei zile. Practic, la acel moment timpul terestru nu va mai exista! Din punct de vedere energetic, asta ar echivala cu un restart temporal. Se susține însă că acest moment nu va însemna un sfârșit real al lumii, ci doar va fi echivalentul unor schimbări calitative ale materiei vii, greu de imaginat, una dintre acestea fiind însăși trecerea lumii într-o altă dimensiune.

(continuare în pag. 22)

Se apreciază că rezonanța Schumann în creștere are și o serie de alte consecințe, care conduc la unele explicații destul de plauzibile pentru criza acută de timp cu care ne confruntăm cu toții astăzi. Ni se va părea că timpul trece mai repede pe măsură ce ne apropiem de punctul "0". Curgerea mai accentuată a timpului terestru ar explica și de ce nu mai avem timp astăzi să le facem pe toate și de ce suntem tot mai grăbiți în tot ceea ce facem.

Odată cu creșterea rezonanței Schumann va crește și nivelul vibrațional al oricărei ființe vii de pe pământ, care va avea efecte directe asupra organismului uman și asupra conștiinței. Astfel, consecințele directe vor deriva în primul rând din schimbările fundamentale de comportament. Tinerii, în special, nu vor mai accepta vechile instituții, tehnologia va dispărea, cunoștințele actuale vor suferi și ele modificări majore. Va fi depășită "legea" banului ca valoare de referință, lumea financiară și cea a afacerilor vor suferi transformări profunde. ADN-ul uman va suferi și el modificări majore, trecând, de la cele 2 spirale pe care le conține azi, la 12. Toate aceste schimbări vor afecta ciclul veghe-somn, relațiile interumane și reglarea imunitară a organismelor. Corpul uman va deveni din ce în ce mai sensibil. Vor apărea simptome de migrene, amețeli, palpitații, oboseală cronică, crampe musculare, gripe, depresii, vise intense, toate consecințe ale creșterii sensibilității corpului supus la tot mai multe vibrații. Vor crește totodată și abilitățile intuitive, dar și capacitățile de regenerare, se vor activa capacități latente precum cele paranormale, nou-născuții vor fi din ce în ce mai dotați, iar ochiul uman se va transforma în funcție de noua atmosferă și de creșterea accentuată a luminozității.

Tot în anul 2012 se crede că va erupe super-vulcanul Yellowstone din renumitul parc cu același nume al SUA. Frecvența erupțiilor acestuia este considerată a fi de 600.000 de ani, însă deja au trecut circa 620.000 de ani de la ultima erupție. Date recente arată o intensificare a activității vulcanice în zonă, dar geologii consideră că acesta nu este neapărat un indiciu al unei erupții iminente. Se estimează însă că o eventuală erupție a acestui supervulcan ar acoperi circa jumătate din Statele Unite cu un strat de cenușă de aproximativ un metru înălțime.

Atmosfera Terrei este și ea în schimbare, în straturile superioare formându-se un nou gaz care nu exista până acum, iar activitatea vulcanică a crescut de 5 ori din 1875 încoace. Câmpul magnetic al soarelui a crescut și el cu 230% din 1901 până azi.

Nici recentul experiment LHC de la Geneva, aflat în plină desfășurare, nu a fost lăsat pe margine. Vizând simularea Big-Bang-ului prin ciocnirea protonilor cu viteze apropiate de viteza luminii, experimentul ar putea produce, la anumite adâncimi în scoarța terestră, așa numitele găuri negre. Supercalculatoarele NASA au calculat că unei găuri negre, mai mici decât un proton, i-ar lua circa 4 ani să dematerializeze întregul pământ, iar data debutului acestui experiment coincide prea evident cu sfârșitul calendarului mayaș.

În Biblie se spune că sfârșitul lumii va veni prin foc. Dar niciuna din marile biserici creștine nu au precizat vreo dată anume pentru sfârșitul lumii.

Majoritatea religiilor însă, exploatează copios informațiile despre evenimentul prevăzut a avea loc la 21 decembrie 2012, unii filosofi creștini chiar atribuind anului esoteric 2012 numele de "Revenirea la Glorie".

Și alte religii și credințe "așteaptă" sfârșitul lumii bazat pe idei asemănătoare (alinieră generală planetară din 8 septembrie 2040, sfârșitul după calendarul musulman din 2076, sfârșitul după calendarul evreiesc din 2240), deși nu "îndrăznesc" încă să se exprime explicit în acest sens.

Există multe alte argumente în sprijinul teoriei catastrofice, care sfidează de-a dreptul bunul simț, de aceea nu le vom mai prezenta aici. De fapt, la o scurtă examinare a acestora am putea constata rapid că multe din ele sunt forțate, sau vădit false.

La ce ne putem aștepta?

Se vorbește tot mai mult azi despre un proiect, numit Montauk, de genul celui din 1943 cunoscut sub denumirea de "experimentul Philadelphia", ținut multă vreme secret, dar despre care au apărut unele dezvăluiri cutremurătoare. Proiectul a inclus ca obiective principale, teme precum: călătorii în timp, proiecții în viitor, stabilirea limitelor viitorului, anul 2012 sau zidul abrupt dincolo de care nu se mai vede nimic, profeția în sine, comportamentul speciei umane și cât ar mai avea de supraviețuit, translația într-o altă dimensiune prin trecerea la o frecvență de vibrație superioară, lumea predominată de compasiune, înțelegere și iubire. Puțini au vorbit despre acest proiect și despre călătoriile în timp, dar cei care au făcut-o, au mărturisit că n-au putut vedea nimic "dincolo de decembrie 2012".

Pe scurt, se afirmă că, pe măsură ce ne apropiem de data fatidică ne putem aștepta la cataclisme de proporții uriașe, schimbări severe de climă, cutremure și tsunami, inundații, alunecări de teren și restructurări geofizice. Dar ne putem aștepta și la schimbări semnificative ale organismului și comportamentului uman, atât în plan energetic cât și spiritual.

Câteva contraargumente

Știm cu siguranță că au existat și până acum numeroase profeții despre sfârșitul lumii. Dar mai știm și că în spatele multora dintre ele au stat interese ascunse. În plus, până în prezent nicio profeție de acest gen nu s-a adeverit, deși au fost depășite demult termenele prescrise.

Civilizația maya a fost o civilizație de contrast. Pe de o parte, mayașii nu cunoșteau roata, dar pe de altă parte dețineau cunoștințe avansate de matematică și astronomie. Profeția despre ciclul maya care se încheie în 21 decembrie 2012, posibil printr-o

(continuare în pag. 23)

catastrofă, a avut, desigur, la bază credința acestui vechi popor într-o lume dominată pe atunci de zei și de sacrificii umane. Dar nimeni nu a putut dovedi până azi că toate credințele maya sunt adevărate.

Ciclul maya, cel de 1.872.000 de zile, s-ar încheia în data de 21.12.2012 numai dacă el ar fi început în 11 august 3114 î.C. Însă această dată nu este acceptată de toată lumea. Iar dacă am forța puțin anul de început al vestitului calendar mayaș, am putea alege orice dată care ne convine drept reper pentru sfârșitul lumii. Religia creștină însăși, prin vocea lui Iisus, ne-a avertizat că *"de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl"* (Matei 24:36).

Se susține că prin creșterea rezonanței Shumann și prin inversarea polarității terestre densitatea pământului va scădea. Însă relativitatea generală a lui Einstein dovedește că, în astfel de condiții, timpul va fi din ce în ce mai puțin curbat, deci va trece mai lent și în niciun caz mai repede. În plus, unele teorii recente la fel de credibile susțin că aliniamentul perfect al soarelui cu ecuatorul galactic ar fi avut deja loc în data de 21 decembrie 1998.

Una dintre imaginile vehiculate ale presupusei Apocalipse

Ce mai putem face?

În versiunile unor analiști, înșiși mayașii ne-ar fi comunicat, prin celebrul lor calendar, că anul 2012 nu va însemna sfârșitul lumii, ci numai momentul când adevărul ne va fi revelat. Pentru a atenua cele două credințe diametral opuse, se obișnuiește să se mai spună că, dacă la sfârșitul acestui ciclu mayaș va fi un dezastru sau o binecuvântare pentru omenire, asta va depinde numai de oameni.

Unii oameni de știință sunt de părere că este puțin probabil ca fenomenul de aliniere a soarelui cu centrul Căii Lactee să afecteze cumva pământul în integritatea lui și ne îndeamnă să trecem peste presupusa zi a apocalipsei la fel ca peste oricare alta. Însă, în pofida unor asigurări și invitații la placiditate este de așteptat ca, în ziua cu pricina, dar și în multe altele care îi preced, vânzoleala omenirii să se ridice la cote maxime.

Făcea ceai bun, avea întotdeauna țigări de la Shop, și era așa de curtenitor cu fetele de ziceai că e evreu.

Imanul de la geamia Techirghiol povestea mai apoi despre infibulație așa, mai cu jumătate de gură. Da, cum-ne-cum, cu această metodă lumea păgână și-a conservat rasa prin secole. În miile de sate din India și Africa neagră se folosesc și acum unelte arhaice precare: lame de ras, surcele de bambus, spărturi de piatră, cuțite de bucătărie, capace de conserve și cioburi. Oprirea sângerării se face prin mijloacele tradiționale, se pun pe rană buruieni, frunze, cafea măcinată, sare. După aceea, din cauza orificiului prea mic, urinatul durează și treizeci de minute. În timpul ciclului se îngreunează eliminarea sângelui menstrual ducând la acumulări. Se formează comunicare între vagin și vezică, sau între vagin și rect. Mirosul penetrant le dezvăluie secretul lor crunt. Se cunosc și după mers căci își târșăie picioarele, deoarece abia și le pot sălta de la pământ. Nu are a face!... Sunt încă supuse infibulării și în prezent anual zeci de milioane de ale lor. E adevărat că prin Malaezia, Mexic sau în Franța, și în celelalte țările mai civilizate unde trăiesc comunități de musulmani, infibularea se face azi sub anestezie. Și totuși, pentru acum când am pășit în mileniul trei, e un ritual prea macabru.

Ce să mai zici atunci de mândrele noastre neveste cre(ș)tine, care fac nazuri grupa mare de sunt în stare să-și pună încuietore la ușa dormitorului și să te amâne cu sexul până la Calendele grecești! Cum se răsfăță ele într-un ocean de suferință?!... Ce să mai zici și de Said! Ce vină să fi avut el!

V-a îndulcit viața de studenți săraci, a cotizat destul la zaiafeturi în camerele de cămin, sau în oraș la chiolhanuri cu gașca mare când se chitrofonea, când comandați platou rece să ciuguliți cu scobitoarea șaibe de cârnăciori oltenești și cașcaval tăvălit în piper, așa simandicoși... Măi, Saide, noi ne tragem din Ștefan cel Mare, d-aia tragem la măsă! El se repezea la clipă și de fiecare dată când avea ceva la bord. - Știu io de Ștefan cel Mare!... - Ce știi tu, măi, Saide, știi tu de Ștefan cel Mare? - Știu că este o șoșea!... - Ce, nu m-am blimbat pă ia?!... - Da, Saide, ești deștept!... Și râdeați spumos cu el, cum numai la noi se râde, că suntem un popor vesel, și îi plăcea și lui asta... Comandați pe cârca lui vin de regiune-sortiment, adică un vin ce poartă denumirea podgoriei din care provine, sau învechit, la fiolă. Hai, Saide, eeex- pân' la fund! Nu înnădi șprițul, că iese copilul bâlbâit!...

Se lăsa chelit de bani, dacă avea cui povesti unul și același lucru: cum o să își infibuleze nevestele și cum o să ajungă el mare om politic, și, da, avea dreptate, fiindcă cu deznaționalizarea asta de după revolue, Ștefan cel Mare chiar a ajuns să fie nimic mai mult decât o șoșea...

Carmen SCHMIDT

Între pământ și între curcubeu...

Când mâna ta străbate depărtarea,
Unind fiori ai două întâlniri,
Renaște-n suflet dorul și culoarea
Ce-a picurat a ploi prin despărțiri...

Când glasul tău cuvintele vibrează
Renaște gândul parcă adormit
În suflet de copil care visează,
La lumea lui, atât de fericit...

Când lumea mea în lumea ta persistă,
Când drumul tău străbate drumul meu,
Rămâne dragostea, care există
Între pământ și între curcubeu...

Calendarul vieții

O culoare de speranță prinde cerul a-nviere
Când roșind, răsare raza preaiubită, aurie
Ce transmite, prin lumină, așteptata mângâiere
Strălucind pe infinitul dintre azi și... veșnicie...

Că e lumea prea curată, că e gândul prea murdar...
Că e noaptea prea adâncă, că e visul amăgire,
Noi vom trece zilnic viața într-un unic calendar
Unde stă ades alături de iluzii... și iubire...

Călimara fermecată prinsă-n calea sufletistă,
Sărutarea parfumată aderând spre împăcare,
Stau preapline și candidă într-o lungă așteptare
Țesând boburi de speranță peste clipa pesimistă...

Celui ce culoarea roză îi surâde a-mplinire
Se transformă calendarul în culori ne-asemuite,
Când a inimii bătaie ce vibrează-n simțăminte
Nesfârșit cadența-și scaldă printre visuri de iubire...

Celui ce culoarea neagră-i mai persistă pe cărare
Fără a-și dori să-i poarte tăietura prea adâncă
Speră-n taină că există, undeva în dos de stâncă,
Valul care împlinește modelări prioritare...

De e valul cel ce-nvinge, de e rozul fericire
Cine știe a mai spune peste-o lume prea albastră?
Calendarul va rămâne pentru toți drept o fereastră
Ce închide suferința prin izvoare de iubire...

Cine știe de tu..., cine știe de eu...

Simt suflarea-ți adâncă în gând încolțind o lumină în
lacrimi vibrândă,
Dar putere nu am să revin, să te-ating în tăcerea
noastră crescândă...
Ai rămas într-un ieri, am rămas într-un azi neputând
a unii depărtarea
Ce oprește prin zidul din cetini de brazi strălucirea,
dorința, chemarea...

Simt amarul din pieptul mereu obosit de-a susține
a lumii tăcere,
Zburătorul din tine, chipul tău părăsit ce adulmecă-n
vis mângâiere...
Nu știu cum aș putea să răsar printre flori alinând
zi de zi rătăcirea
Ce o simt mai mereu peste tine plângând, negăsind
peste timpuri iubirea...

Este greu să înveți a zâmbi peste sorți, a clădi
pas cu pas fericirea,
Când tăcerea din jur nu te-nvaț-a grăi, când în suflet
îți plânge durerea...
Cine poate a ști cât de mult vom trăi, cine poate
a spune e bine
Într-o viață lovită de atâtea nevoi și în lipsa de ea
lângă tine...?

Simt tăcerile toate adunând încercări de-a răzbate
de greu prin credință,
E speranța ce-mi spune că există cărări ce aspiră
treptat biruință...
O să fi doar un tu..., o să fiu doar un eu împletiți
în aceeași culoare,
Când prin suflet deschis reușim fericiri a aduce
lumina din soare...

Nu fugim de trecut, nu fugim de prezent, ne unim
în iubiri viitoare,
Neștiind ce va fi răsărit de moment, înfruntând
fericiri trecătoare...
Cine știe de tu, cine știe de eu vom găsi într-o zi
împlinirea,
Dar speranța din noi sigur va înflori printre ramuri
de visuri iubirea...

Când...

Când seara somnul mi-l alini cu tremurânda-nflăcărare
Și strălucirea-ți din priviri rămâne unicul meu soare,
Răsare luna între noi, ca mesager al înălțării,
Sclipind aprinselor văpăi ascunse-n taina-mbrățișării...

Când buzele aprinse-n maci ating culoarea-n
curcubeu
Și degetele le desfăci drept arșiță pe trupul meu
Deschizi minunile de stări atât de greu de definit
Când toate cele patru zări tind dinspre noi spre infinit...

Michael Dylan WELCH

Devenind haijin

Când am încercat pentru prima dată să scriu un haiku, încercările mele s-au bazat pe informații foarte limitate. Textele rezultate au avut o calitate și o eficacitate foarte scăzută. Profesorii mei de la școală au avut intenții bune, dar ne-au prezentat, din păcate, noțiuni superficiale și uneori greșite despre haiku. Dacă "haiku" este un subiect nou și pentru dumneavoastră, s-ar putea să fiți în aceeași situație, fără să vă dați seama. În timp ce prea multe informații pot împiedica, de asemenea, impulsul poetic, în cazul haiku-ului, ca și în alte genuri de poezie, este necesară o privire mai profundă asupra fenomenului pentru a dobândi o cunoaștere mai substanțială a genului. Deci, ce este haiku, și cum poate cineva să devină un poet de haiku?

Cea mai importantă caracteristică a haiku-ului este modul în care transmite, prin aluzie și sugestie, o percepție și, posibil, o intuiție legată de natură sau de natura umană. Haiku-ul nu expune această intuiție, ci o sugerează. În ultima sută de ani sugestia a fost realizată cu cel mai mare succes prin utilizarea de imagini obiective, adică evitarea cuvintelor care ar putea da o interpretare trăirilor expuse. Trebuie evitate adjectivele (de exemplu "frumos" sau "misterios") și utilizate preponderant cuvinte care transmit în mod obiectiv faptele, ceea ce se vede, se aude, miroase, gustul și simțul tactil. În loc de a descrie reacțiile subiectului la stimuli, într-un haiku bun se scrie despre acele lucruri care provoacă reacțiile respective. În acest fel cititorii pot experimenta aceleași sentimente, fără a fi nevoie ca acestea să fie explicate.

*spring breeze - briză ușoară -
the pull of her hand apropiindu-ne de magazinul
as we near the pet store de animale mă trage de mână*
Michael Dylan Welch, Sammamish, Washington

Un haiku se axează structural, de asemenea, pe o pauză sau cezură ("kire" în japoneză). Prin juxtapunerea a două elemente sau a două părți (cu unul dintre elemente întinzându-se pe două dintre cele trei linii ale poemului), cele două părți creează o scânteie de energie, asemenea golului dintr-o bujie. Cele două elemente ale unui haiku bun pot părea fără legătură la prima vedere, dar dacă cititorul persistă pe text suficient de mult, el sau ea poate observa o reverberație. Când legătura între cele două părți este relevantă (uneori numită "comparație internă"), ai o "fulgerare", un moment "aha". Ca scriitor de haiku, e treaba haijin-ului să permită poemului să aibă acea scânteie și să nu îi pună pe tavă cititorului mesajul ascuns. Acesta este, probabil, cel mai dificil lucru în scrierea haiku-ului, pre-

cum și cel mai important, dar este cea mai puțin înțeleasă caracteristică structurală.

*new moon... lună nouă...
curve of the steeple bell forma clopotului din turlă
in winter twilight în amurgul iernii*

Ebba Story, San Francisco, California

O altă strategie-cheie în scrierea haiku-ului este referința sezonieră. Haiku-ul tradițional japonez folosește un cuvânt sezonier ("kigo") pentru a ancora poemul în timp și pentru a face aluzie la alte poezii care utilizează aceeași referință. Chiar dacă nu există oficial o bază de date a cuvintelor sezoniere, multe referințe sunt intuitive și merită incluse în haiku-uri. Un exemplu simplu ar fi "zăpadă", pentru a indica iarna, sau "broască", pentru a indica primăvara. Se poate, de asemenea, menționa explicit anotimpul, dar cele mai bune cuvinte sezoniere sunt mult mai subtile decât asta. Unii termeni pot fi ambigui, de exemplu "iarbă uscată", care poate sugera atât iarnă, în unele locuri (cum ar fi New Jersey), dar și vară, în alte locuri (cum ar fi California). Pe măsură ce face cunoștință cu haiku-urile clasice, haijin-ul va fi capabil să sugereze sau să înțeleagă aluziile din alte haiku-uri (inclusiv haiku-uri tradiționale japoneze). Este extrem de importantă utilizarea unui singur cuvânt sezonier într-un haiku (cu excepția cazului în care unul îl domină în mod clar pe altul). Se poate observa în timp că unele cuvinte au de multe ori asociații sezoniere legate de lucruri de care nu erai conștient până atunci. Efectul acestor cuvinte poate fi mărit prin folosirea lor bine gândită într-un haiku.

*mother's scarf eșarfa mamei
slides from my shoulder - alunecând de pe umărul
wild violets meu - toporașii*

Peggy Willis Lyles, Tucker, Georgia

Vorbind despre a scrie cu grijă, haiku-ul este de multe ori perceput ca cel mai comprimat poem din lume. Acest lucru nu înseamnă doar că este cel mai scurt, dar și că el cuprinde mult mai multe în cele trei linii decât alte poezii sau proze. Acest lucru se datorează tehnicilor descrise deja. Cu obiectivitate, imaginile reflectă prin ele însele, deschizându-se pentru cititor mai degrabă, decât închizându-se prin utilizarea explicațiilor subiective. Cu o cezură, se creează energie prin juxtapunerea celor două elemente, care pot fi un fundal sau un context, juxtapus cu un prim-plan sau un punct central. Și prin utilizarea unui cuvânt sezonier, poemul va fi conectat cu natura și timpul și cu alte poezii. Mai presus de toate, un haiku creează în mod misterios o emoție, un tot unitar care este adesea mult mai mare decât suma părților sale.

*gone from the woods plecată din pădure
the bird I knew pasărea ce-o cunoșteam
by song alone doar după cântec*

Paul O. Williams, Belmont, California

Haiku-urile nu au titluri niciodată, aproape niciodată nu au rimă sau ritm și foarte rar conțin metafore evidente și analogii. Aceste procedee fac de multe ori cititorul mai degrabă conștient de cuvinte decât de sensul lor. Haiku-ul, după cum a spus odată

(continuare în pag. 26)

Jack Kerouac, ar trebui să fie la fel de simplu ca un terci de ovăz. Folosește un limbaj direct și simplu. Evită cuvintele lungi, conceptuale, latinizate.

*withering wind - vânt uscat -
the fence-builder pulls constructorul de garduri scoate
a nail from his lips un cui dintre buzele sale*
Mark Brooks, Austin, Texas

Poate ați observat că până acum nu am spus aproape nimic despre formă în haiku. Asta pentru că forma nu este nici pe departe la fel de importantă ca celelalte strategii pe care le-am cuprins până aici. Forma, de fapt, este aspectul cel mai prost înțeles al haiku-ului. Frecvent se întâmplă ca haiku-ul să fie predat greșit în școli, și multe manuale și definiții din dicționar sunt superficiale și, uneori, chiar false. Multe manuale sunt pur și simplu expirate, iar haiku-ul este cel mai adesea înțeles ca un gen poetic, nu o formă de poezie. În Japonia, haiku-ul este aranjat într-o singură linie verticală, și în mod tradițional (adică, nu întotdeauna) are trei părți, având măsura a 5-7-5 simboluri japoneze de sunet (care diferă total de silabe). Multe articole și manuale spun că haiku-ul în altă limbă decât japoneză ar trebui să aibă 5-7-5 silabe. Această afirmație relevă o neînțelegere flagrantă a diferențelor dintre silabele japoneze și silabele limbilor celorlalte și a modului în care limbile diferită. Într-adevăr, marea masă a haiku-urilor scrise în alte limbi sunt de obicei mai scurte de 17 silabe, iar haijin-ii aleg să scrie într-o manieră liberă sau organică, mai degrabă decât alegând un număr arbitrar de silabe, care s-a dovedit a fi inefficient sau prea puțin adecvat în alte limbi.

*mime mim
lifting ridicând
fog ceața*
Jerry Kilbride, Sacramento, California

În concluzie, haiku-ul se concentrează asupra percepțiilor și imaginilor. Haijin-ul trebuie să fie atent la cuvintele sezoniere și la ceea ce percepe prin cele cinci simțuri, și să scrie obiectiv despre ele. Un bun haijin face bine diferența între descriere și intervenție, astfel încât poezia să evite orice amestec în percepția cititorului. În schimb, el lasă cititorul să-și extragă ideile și conexiunile din descrierile atent și obiectiv juxtapuse. Punând accent pe aceste elemente, bazându-se pe percepțiile pe care le primește prin cele cinci simțuri și folosind tehnica juxtapunerii, haijin-ul poate scrie haiku-uri excelente, al căror impact este mult mai mare decât pseudo-haiku-urile care defilează prin adresele noastre de e-mail, „făcând lumină” în anumite subiecte, sau decât alte pseudo-haiku-uri despre care autorii nici nu realizează că nu sunt haiku de fapt. A scrie haiku nu este greu, dar trebuie stăpânită bine tehnica, deoarece utilizarea juxtapunerii și a celorlalte procedee enumerate mai sus duc la texte mult mai profunde și mai animate decât încercări superficiale care poate se potrivesc greșitei percepții populare a haiku-ului, că este doar un poem 5-7-5.

Înainte de a începe să scrieți haiku, citiți cât mai multe haiku-uri bune, pentru a vedea ceea ce le face să prindă la publicul cititor. Observați viața din jurul dvs. și căutați „proaspătul” și „autenticul”, astfel încât să puteți

implica micile epifanii ale vieții mult mai eficient. Lăsați momentele "aha" din viață să se subînțeleagă prin cuvinte alese cu grijă care descriu natura și natura umană. Abia atunci veți deveni și Dvs., de asemenea, un adevărat haijin.

*meteor shower . . . ploaie de stele...
a gentle wave ne udă sandalele
wets our sandals un val liniștit*

Michael Dylan Welch, Sammamish, Washington

În literatura română haiku-ul și-a făcut simțită prezența încă din secolul XVIII, când Vasile Alecsandri și-a inspirat pastelurile celebre din acest micropoem. În lirica românească de sorginte japoneză se păstrează întru totul caracteristicile menționate de Michael Dylan Welch în articolul de mai sus, după cum putem observa în exemplele de mai jos:

1. *sugestia sentimentului*
sunetul mării - / o femeie-și mângâie /
pruncul nenăscut
Eduard Țară, Iași
2. *utilizarea cezurii*
crăci negre prin nea - / pe clapele pianului /
mâini noduroase
Ioana Dinescu, București
3. *utilizarea kigo-ului*
- direct
sfârșit de brumar - / o lună incompletă / pe-
un cer fără nori
Maria Tirenescu, Cugir
- sugerat
așteptând trenul - / fulgii de nea se așează /
pe banca de lemn
Valeria Tamaș, Timișoara
4. *utilizarea juxtapunerii*
alt lac / alte broaște - / ce de zgomote!
Manuela Miga, Constanța
5. *limbaj simplu, direct*
fereastra deschisă - / pe cântarul din baie /
frunze galbene
Ana Ruse, Constanța
6. *spiritul haiku-ului este important, nu neapărat numărul de silabe*
Foc stins / Prin fum / Cocorii
Valentin Busuioc, Buhuși, Bacău

În concluzie, haiku-ul este un gen liric interesant, care antrenează cu succes creativitatea și ascute toate simțurile, pentru ca noi să putem savura natura înconjurătoare și să ne integrăm ei, uitând de stresul cotidian.

Articol tradus de **Patricia Lidia**, adaptat și extins cu exemple de haiku din literatura română contemporană. Eseul „Becoming a Haiku Poet”, semnat Michael Dylan Welch, a apărut pentru prima dată online pe siteul Haiku World în luna aprilie 2003:

<http://www.haikuworld.org/begin/mdwelch.apr2003.html>

și apare de asemenea și pe site-ul autorului:

<http://sites.google.com/site/graceguts/essays/becoming-a-haiku-poet>.

Olimpiu VLADIMIROV

Alerg după apa din nori...
Oare cine aşteaptă ploaia murdară
ajunsă pe pământ?

*

Cu nisipul scurs din clepsidră,
n-am nici o speranţă
să mai pot clădi ceva.

*

Întâi, să străbaţi un deşert
pentru a putea spune,
cu gura arsă,
că renunţi la fântâni şi la sete,
chiar dacă ţi-ai văzut mereu
numai umbra ta zdrenţuită,
lipsită de orice mister.

*

Răvăşită
de atâta lună arsă,
noaptea cerne cenuşă.

*

Nici glonţul suav
în cătarea căruia mă aflu,
nu este gratis.

*

Oasele îmbătrânite
cresc ciocuri de harpii
încovoind spatele,
într-o curbă atipică,
spre cumînţenia pământului.

*

În zadar biciuieşti îngerii...
Nici ei nu cunosc
drumul spre moarte.

*

Pe pleoape, lumina strânsă
de aromele verii
se depune în troiene.

*

Încolăcit
pe lama cuţitului
şarpele visează căldura pietrei.

*

Iubirea pierdută ţese pânze uitării...
Din stânca sânilor
lăcrimează izvoare.

*

Mirific dar
căldura lemnului sănătos!
Doar putregaiul îşi fumegă neputinţa...

*

În clipe de nimic
am tăiat inima cangrenei;
Pe mână, nici un abur de sânge.

*

Resemnat în ruşine
şarpele şchiop îşi linge rănilor;
Numai veninul
rătăceşte prin lume
lăudând grădina raiului.

*

Mai erau câteva bucate pe masă
dar harpiile, mereu, în ocol,
spurcau şi ultima speranţă...

*

Minciunile se rostogolesc
precum urările de Anul Nou;
Ispitele poleite se adună în avalanşe...

*

Lanţul ridurilor încinge cerul frunţii;
Mă dor urmele vinovate
ale unei coroane de spini.

*

Struţul şi-a îngropat capul în nisip,
dar furtunile deşertului
se întrec în nesfârşite tornade.

*

Mă înfioară frigul adunat
între pereţii care n-au purtat povara
nici unui tablou.

*

Gardul minciunilor
nu l-am sărit;
zidurile urii,
loc de ocol, nu m-au lăsat;
Muntele vicleniei m-a orbit
cu nisipul iluziilor poleite;
Feţele neputinţei cutreieră
Înţelepiciunea tulbure a vârstei.

*

Melcul ridică amiaza pe coarne...
Câtă lumină mai e necesară
în interiorul cochiliei?

*

Apără și ajută, Doamne,
viața hrănită
de-o minte puțină!

*

(lui Daniel Corbu)
Apocalipsa fiecărei zile
e noaptea tocmită cu ora
să legene întunericul de adormit universul
ca-ntr-o moarte trăită din basme
pierdută în haosul calendarelor,
până când dimineața
își va odihni disperarea
pe oasele-mi albe.

*

Urechea sângeră la un suspin;
Rugăciunea
doar mângâie rana...

*

Și-a găsit sfârșitul
spânzurat de-un tril
al privighetorii.

*

Incredibile albumele de fotografii,
păstrând un moto perfect:
„o, clipă, rămâi!”

*

Fumul țigării despletește fantasme
în privirile care îmbrățișează
trupuri de femei necunoscute.

*

Degeaba,
nu virtuțile veninului deschid
porțile Raiului.

*

Înserarea coboară în iarbă
căutând lumina zilei
scursă în pământ.

*

O fericire
nu seamănă niciodată
cu o alta;
Nu caut să intru în necaz,
dar în mai toate cazurile,
cineva, înaintea mea,
se va bucura.

*

Adiere de vânt
-cât o imaginară furtună-
și coroana pădăiei abdică.

*

Jocuri încinse de umbrele lunii
nasc viclene fantome,
până se lasă frigul în priviri.

*

Peste marea arsă
țărmlul mai aruncă
încă o pasăre.

*

Ninge în solzi –
Agonia din plase
Urcă pe marginea bărcii.

*

Autoportret –
bucată de rocă rostogolită,
la picioarele tale, de-un munte.

*

La marginea câmpiei
îngrop prezicerile cucuvelei;
Alături, moartea își ascute, încă, coasa.

*

De pe un val pe altul
spinările apei
urcă și coboară cerul.

*

Peste gard
cocoșii vestesc
orele nunții.

*

Ți se cuvine măcar una
dintre bătăile inimii mele,
deși secretul e coasta furată...

*

Din clipa nașterii
lumina se stinge câte puțin;
- flacăra de lumânare topită –

*

Rugăciunea împinsă
pe-o dungă de blestem
vulgarizează durerea.

Andreea SITARU

SEMIDOCTA

*Din perne moi răsar coșmaruri de tuș;
Pământul meu se sufocă în nonculoare.
Îngeri cu aripi de ziare se scurg din nori
Și mă botează în asfalturi reci cu apa din
canalizare.*

*Pana lor îmi rănește fruntea
și îmi reamintește de condamnare.
Dumnezeu meu m-a mâzgălit în grabă,
Mi-a distorsionat conturul și m-a lăsat
sub soare.*

*Din ziduri reci se scurg suflete semidocte
Iar în lumina asta pielea mea pare ireală;
Dumnezeu a scăpat o călimară.*

A căzut încă o bucată din tavan și m-a ocolit și de această dată, probabil pentru ultima oară. Pereții par scoși în labirinturi de arome trecute și scaunul mă ridică printre cioburile din lustră.

M-am gândit să îmi vandalizez căminul în somn, să zgârii podeaua, să arunc cu bibelouri în oglinzi și geamuri, să dau foc la cărți, tablouri și acte, să vărs câni de ceai peste radio și prize... acțiunile interzise sunt asemeni unui câmp magnetic ce atrage o voință atomică, ca o pată de cafea pe o cămașă albă.

Era în jur de ora 22; am pus în practică niște tehnici pentru perfecționarea viselor lucide; este necesar un control cât mai ridicat din partea visătorului asupra visului. Una dintre tehnici precizează că un ceas la încheietură este util pentru conștientizare. Într-un final cred că am adormit deoarece nu se mai simțea niciun țânțar. M-am trezit la puțin timp după aceea și părea a fi o dimineață relativ normală, fără ceas la încheietură, primul semn al unui vis. Cred că a funcționat. Realitatea nu părea distorsionată, dorința mea de distrugere crescuse incredibil de mult, planificasem dinainte ce voi avaria. Am început prin a arunca cărțile de la marginea patului în geamurile bibliotecii; cioburile se loveau de podea cu tonalități diferite, părea că rescriu un imn al haosului. Am zgâriat parchetul cu flori, semne, cuvinte anapoda cu cea mai ascutită bucată de sticlă, nu înainte de a tăia covorul în sute de măruntaie roșii și tocite. Am lovit ușa cu toată colecția de roci până a căzut clanța ca un animal răpus de glonțul dezgustător al unui vânător aprig. Experimentam o adrenalină a subconștientului când am luat cel mai mare și hidos bibelou, un fel de pasăre exotică groaznic colorată și l-am aruncat cu toată furia în geam.

Tot timpul am urât bibeloul acela dar nu credeam în karma. A fost cea mai odioasă răzbunare. Din exterior a pătruns o materie distructivă care mi-a înfiorat fiecare

celulă a corpului, aveam impresia că era cocktailul fobiilor mele, un sirop concentrat de frică, spaimă, urlete... am vrut să ies pe ușă dar colecția de pietre mă ajutase la distrugerea clanței. Am vrut să mă ascund sub covor dar nu puteam decât să îmi împrăști prin păr bucățelele măcelărite. M-am așezat pe scaun în mijlocul camerei ca să înfrunt pentru întâia oară toate spaimele la un loc. Trebuia să se termine curând, să sune ceasul, să mă trezesc și să beau un ceai foarte fierbinte.

Vortexuri de neputință se izbeau de pereți, de tavan, fărâmițând în urma lor tot ce clădise imaginația mea. Simțeam cum bucățile de tencuială mă vor lovi; m-am gândit să mă acopăr cu o pernă. M-am ridicat de pe scaun, ferindu-mă de obiectele ce zburau isteric și m-am îndreptat spre pat ridicând o pernă. Ceasul de sub ea sclipea sadic. Probabil nu am respectat prea bine tehnica, sau poate tehnica nu a fost testată inițial. Având în vedere că ceasul a fost distrus în momentul în care l-am scăpat pe jos de spaimă... nu pot să îmi dau seama cât timp a trecut.

Numai ce a căzut lustra la câțiva centimetri de capul meu semn că tavanul va ceda și el curând odată cu mine. Prin crăpăturile parchetului se depune o pulbere cenușie și greutatea mea în spațiu se diminuează... pentru prima oară am impresia că scaunul este comod.

Molii

*Gravităm printre felinare,
Ne lovim sălbatic de vânt,
Cădem răpuse sub soare.
Mii de aripi condensate,
Ne pierdem în meteori și iedere uscate.
Antene prăfuite din cenuși și hume,
Plutim peste pământ
Din leagăne nocturne.*

Mai este puțin până dimineață, trebuie să răsară soarele mai repede, trebuie acum. Felinarul îmi lovește camera cu aceeași intensitate în fiecare noapte și tot timpul mă bucur că există acolo, pe trotuar, îl simt ca pe o stea personală care îmi ocrotește nopțile și visele. Ce se întâmplă când steaua cuiva devine căzătoare?

Așa cum becurile cedează, lumina felinarului a fost răpusă de o molimă bizară. Strada devenise brusc o alee întunecată și neprimitoare, mă simțeam neputincioasă privind pe fereastră, îmi era teamă de întunericul ce se întindea în zare, de negrul acela fără capăt ce învelise trotuarul ca un giulgiu. În cameră era lumină și ieșea abur din ceaiul de pe birou. Din cauza curentului provocat de respirație, se alungea în forme comice și bizare; părea ori un elefant cu cizme, ori o pereche de ochelari stricați, o mână și o molie. Molia nu era de fum. Zbură prin camera de câteva minute, se plimba de la lustră până la veioza de pe masa de lucru. Era cenușie ca un fragment de ziar luat de vânt, timp de câteva decenii. Încercam să o gonesc de teamă să nu se lase prinsă în capcana parfumului din ceai și să sfârșească în adâncul căni. Nu avea rost, îmi ignora total gesturile mâinii și trecea
(continuare în pag. 32)

Ana Maria CHEȘCU

Lucian Boia, "Capcanele istoriei. Elita intelectuală românească între anii 1930-1950", Ed. Humanitas, București, 2011, 345 p.

În rândurile ce urmează vă prezentăm o lucrare care a stârnit controverse încă din primele momente ale apariției. Lucrarea aparține istoricului Lucian Boia care revine pe scena historiografiei românești cu o nouă apariție editorială ce urmărește destinul elitei intelectuale românești începând cu regimul lui Carol al II-lea și terminând cu instalarea deplină a regimului comunist.

Dincolo de toate controversele iscate în jurul său, autorul rămâne o autoritate recunoscută în domeniu, până în prezent având la activ un număr impresionant de lucrări referitoare la istoria ideilor și imaginarului. Dintre acestea, remarcăm: *Istorie și mit în conștiința românească* (1997), *Mitologia științifică a comunismului* (1999), *Germanofilia. Elita intelectuală românească în anii Primului Război Mondial* (2009, 2010).

Apărută la sfârșitul anului trecut, cartea din titlu reprezintă o încercare de defrișare a spațiului cultural interbelic, care a avut în centru problema evreiască și a continuat cu alunecarea inevitabilă a intelectualilor către ideologiile extremiste. Dacă, până în anii '30, guvernarea democratică și implicit votul universal au constituit principalele repere ale vieții politice și intelectuale, după marea criză economică, dintre anii 1929-1933, zilele democrației au fost numărate. Intelectualitatea interbelică a resimțit profund aceste schimbări politice și economice care i-au conturat destinul și au poziționat-o, în mod surprinzător, pe poziții extremiste. Datorită acestei situații, mulți intelectuali, respinși de societate și reduși la simplul statut de șoareci de bibliotecă, au îmbrățișat soluții greu de acceptat astăzi de societate¹.

Traectoria biografică, politică și spirituală a intelectualilor prezentați în lucrare încă de la începutul operei (pp.11-20), este destul de complicată, dar și incompletă, lucru recunoscut de către autor încă din introducere: „*între copertele cărții nu se va găsi totul. Sunt multe personaje și evenimente, dar nu e o enciclopedie*” (p. 8). O diversitate care comportă și unele riscuri, în opinia noastră. Pe parcursul a 345 de pagini, autorul trece cu o nefirească repeziciune peste destinele celor 120 de intelectuali care au avut de făcut față celor șapte schimbări succesive de regimuri din perioada discutată. Prinși în acest vârtej al istoriei, mulți au avut de luat decizii dureroase pentru evoluția lor ulterioară și care uneori nu au avut legătură cu crezurile lor interioare.

Titlul cărții este sugestiv ducându-ne cu gândul la un experiment ce are drept „cobai” intelectuali: „*Subiecții experimentului sunt membrii elitei intelectuale. Le vom*

urmări reacțiile în fața unor istorii cu întorsături neașteptate și brutale” (p.8). În economia generală a lucrării, aspectele ce țin de viața culturală ocupă un spațiu destul de consistent, dar lasă loc și interpretării evenimentelor politice, care întregesc tabloul prezentat de istoric. Cea mai mare parte a informației este extrasă direct din surse de arhivă și articole de presă, conferind operei un grad de autenticitate crescut. Discursul este organizat în jurul unor citate considerate reprezentative de către autor, iar analiza îmbracă unele accente ironice pe alocuri.

Opera debutează cu un studiu ce are în prim plan generația anilor '30, definită de autor prin „*conceptul de experiment și originalitatea destul de relativă*” (p.31). Denumit „Ofensiva tinerilor”, studiul ne duce cu gândul la o invazie a noii generații în spațiul cultural interbelic și în mare parte așa și este. Mai mult decât atât, e o confruntare între vechi și nou și între spațiul cultural occidental și spațiul cultural autohton. Ruptura dintre vechi și nou se produce însă progresiv și duce în final la făurirea unei culturi autentice, în ciuda începuturilor incerte. Ideologic, generația își fundamentează concepțiile pe ideile unor mentori, precum Nae Ionescu, Nichifor Crainic și Dimitrie Gusti. Una din cele mai cunoscute figuri ale perioadei rămâne cea a lui Nae Ionescu, cunoscut în lumea academică drept, „un filozof fără operă sau fără operă semnificativă: autor de cursuri palide și de articole risipite în ziarul pe care l-a condus, *Cuvântul*, adunate nici măcar de el, ci de Mircea Eliade, în volumul *Roza vânturilor*, de asemenea fără prea mare relief” (p. 29).

Cu toate acestea, Nae Ionescu a fost unul din părinții spirituali ai trăirismului. Ideile sale transpuse într-o manieră socratică au avut în vedere două mari concepte ce respingeau orice influență occidentală în cultura românească, mai exact românismul și ortodoxismul. În opinia sa, noua mișcare nu era decât „o reacțiune împotriva spațiului secular înstăpânit de metafizică și al cărui punct de ajungere trebuia să fie, mână în mână, de altfel, cu neoscholastica – neutralizarea spațiului protestant al renașterii pe care s-a construit civilizația actuală europeană și - artificial - și cea românească” (Nae Ionescu, *Roza vânturilor*, Ed. Hyperion, Chișinău, 1993, p. 135).

Așadar, cultura celor o sută de ani precedenți era doar o copie superficială a celei occidentale, singurele soluții fiind autohtonismul și întoarcerea la ortodoxie. Aceste idei au fost preluate de marea majoritate a acestei generații, aflată într-o continuă căutare intelectuală și politică. Încercând să-și definească o identitate proprie, aceasta a apelat la soluții opuse democrației. Vorbind despre caracterul politic al acestor două concepte, autorul consideră că sugerau predispoziții mai curând de dreapta, nefiind caracterizate de justiție socială, sau democrație (p. 36). Opțiunea este explicabilă. În perioada interbelică la cârma țării s-au succedat numeroase partide, care și-au urmărit de cele mai multe ori propriile interese, iar experimentul democrației s-a dovedit un eșec. Treptat-treptat, încrederea populației în elitele politice a scăzut, iar mișcările care promovau purificarea din temelii a societății și reșezarea pe criterii calitative, nu oligarhice, au câștigat tot mai mult teren.

(continuare în pag. 31)

Capitolul II are menirea de a trezi în mintea noastră trăiri foarte diverse. Intitulat „Naționaliști și democrați, evrei și antisemiți”, titlul ar putea sugera la prima vedere o paralelă între principalele direcții politice ale perioadei, dar în realitate amestecul e complet. Naționaliști, democrați, antisemiți și semiți, toți sunt antrenați în jurul problemei evreiești, problemă care s-a acutizat în perioada interbelică. Referindu-se la acest aspect, Lucian Boia consideră că „nu se poate vorbi despre democrație și naționalism în România acelor ani ignorând problema evreiască” (p.53). Deși reprezentau doar 4 % din populația țării, evreii beneficiau de o educație aleasă și o bază materială avantajoasă, ceea ce le dădea largi posibilități de integrare în societate, dar și acces la educație, spre deosebire de studenții români, veniți de regulă de la sate și nevoiți să trăiască de azi pe mâine. Criza economică, dintre anii 1929-1933, a accentuat tendințele xenofobe ale românilor și a reprezentat o adevărată rampă de lansare pentru mișcările extremiste care au câștigat din ce în ce mai mult teren. Criza a dus și la aplicarea celebrei curbe de sacrificiu și la restrângerea aparatului administrativ, ceea ce a creat o fobie generală împotriva străinilor.

Curioasă este apariția teoreticianului Eugen Lovinescu, în acest cadru, fără veleități antisemite, dar rasist intelectual (p.55). Constatarea autorului vine în urma consultării memoriilor lui Lovinescu. În aceste memorii, teoreticianul modernismului, afirma că grupurile umane se distingeau prin trasături rasiale. În anul 1932, acesta publica un articol intitulat, în mod sugestiv, „Antisemitismul meu literar” și în care încerca să demonstreze că principalul criteriu prin care analizase operele scriitorilor evrei fusese cel estetic, nu rasial. Totodată, acesta afirma că, „operele au fost judecate totdeauna în afară de orice considerații etnice, fie că se asimilau prin conținut psihologic spiritului românesc, fie chiar că se distingeau prin particularități de rasă” (Mărturii „Chestiunea evreiască”, Ed. Hasefer, București, 1996, pp.182-183).

O altă dispută a acestei perioade s-a purtat în jurul luptei dintre democrație și autoritarism, autorul considerând că România era „o îmbinare de democrație și autoritarism”. Însă pentru mulți intelectuali „naționalismul trecea înaintea democrației” (p.50). Explicațiile sunt simple. Poporul român a trăit aproape tot timpul sub dominație străină, iar apariția statului național unitar român i-a făcut pe mulți să creadă că țara le aparține.

Următorul capitol este dedicat regelui Carol al II-lea, a cărui domnie reprezintă și astăzi un subiect de discuții între istorici. Referindu-se la domnia acestuia, Lucian Boia consideră că, „a avut, aproape în egală măsură, mari calități și defecte” (Capitolul IV, p.157). De altfel, continuă autorul, „încurajarea culturii rămâne, probabil, singurul capitol fără umbre în cariera lui regală”. O analiză sănătoasă, în opinia noastră. Dacă pe plan politic, Carol al II-lea a fost singurul dintre regii din dinastia Hohenzollern care s-a îndepărtat de tradiția monarhiei constituționale și a instaurat dictatura regală, pe plan cultural, și-a întrecut predecesorii devenind un rege al culturii. Înființarea Fundațiilor Regale, întemeierea școlii de sociologie sub îndrumarea lui Dimitrie Gusti și promovarea marilor valori ale culturii române, au fost inițiative mult mai importante decât toate amănuntele

legate de viața personală a „regelui Playboy”.

În mod evident, toate aceste acțiuni din domeniul culturii i-au creionat regelui o imagine de protector al culturii și i-au crescut importanța în ochii intelectualilor, care au încercat să intre în grațiile Coroanei pentru a participa la conducerea țării și a obține unele avantaje materiale. Analiza autorului se îndreaptă către intelectualii din jurul regelui, care sunt încadrați într-un „cor al lăudătorilor”. Departe de a se constitui într-un contraargument pentru progresele culturale înregistrate în epocă, relația dintre rege și intelectuali cunoaște în această perioadă unele accente propagandistice. Pentru a scoate în evidență acest lucru, autorul realizează o scurtă antologie de opinii scriitoricești referitoare la rege, cu vădite accente ironice (p.123). Aceste tendințe se vor accentua în timpul dictaturii regale, atunci când cultul personalității atinge apogeul, iar regele înregimentează societatea după modelul german și cel italian.

Toate aceste acțiuni din această perioadă i-au conturat regelui o imagine de suveran despot, anulându-i toate progresele anterioare din domeniul culturii. Este perioada în care, Garda de Fier câștigă tot mai mult teren. O dovadă în acest sens sunt alegerile din anul 1938, atunci când Corneliu Zelea Codreanu și discipolii săi s-au aflat pe culmile gloriei ocupând poziția a treia. Această organizație reunea numeroși studenți care nu-și găseau locul în societate și care erau atrași de mesajul acesteia. Pentru a atrage populația, Corneliu Zelea Codreanu folosea un discurs eroic și mobilizator care îndemna populația la revoltă. Iată un exemplu în acest sens: „Să ne unim cu toții, bărbați și femei, să ne croim nouă și neamului nostru altă soartă. Se apropie ceasul de înviere și mântuire românească. Cel ce va crede, cel ce va lupta și suferi, va fi răsplătit și binecuvântat de neamul acesta” (Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, Ed. Scara, București, 1999, pp.341-342).

Concubinajul dintre Carol al II-lea și Gardă s-a dovedit un eșec. În numele mântuirii și regenerării societății, legionarii au organizat numeroase raiduri, în urma cărora au ucis numeroase persoane. Referindu-se la principalele trăsături ale mișcării legionare, autorul consideră că: „cele două fețe inseparabile ale legionarismului, au fost idealismul și violența” (p.135). Prin urmare, idealurile care însuflețeau această mișcare aveau o dublă abordare: cea exclusivistă (pentru români) și cea totalitară (pentru legionari). Așadar, în concepția lui Boia, legionarismul putea fi tradus printr-o abordare naționalistă și una totalitară. A existat însă o diferență între naționalismul grupărilor extremiste anterioare și naționalismul „Legiunii”. Dacă primele au avut drept scop doar excluderea evreilor din viața politico-economică a României, naționalismul legionar nu a pregetat să apeleze la violență.

Uciderea lui Nicolae Iorga și a lui Armand Călinescu a șocat întreaga societate românească și a dus la încetarea activității acestei organizații. Autorul nu ocolește complicatele evenimente din anul 1938, atunci când „în confruntarea cu legionarii, statul însuși a devenit criminal” (Capitolul IV, p.135).

Referindu-se la regimul lui Antonescu autorul consideră că vocația regimului „a fost totuși mai

(continuare în pag. 32)

curând legalistă decât doctrinară” (p.197). Totodată, aceasta realizează o paralelă între situația intelectualilor din timpul regimului carlist și cel antonescian, considerând că dictatura antonesciană, „a fost o dictatură sensibil mai puțin ideologizată în comparație cu regimul legionar și chiar cu regimul lui Carol al II-lea” (p.197). În corcordanță cu acest legalism, Antonescu a mers pe principiul unui dute-vino în relațiile cu intelectualii, considerați indispensabili, dar înlocuibili, pentru noul regim. Cu toate acestea, „atât universitatea, cât și viața culturală, rămân sub regimul Antonescu, destul de autonome” (p.237). Tot în acest capitol autorul încearcă să demonstreze ipoteza conform căreia generalul Antonescu a fost antisemit convins. Lucian Boia consideră că regimul a adoptat o dublă politică în privința acestora: „în timp ce evreii din Basarabia și Bucovina sunt deportați în Transnistria, unde mulți își vor afla sfârșitul (ca pedeapsă – extinsă asupra tuturor - pentru atitudinea prosovietică a unora), în restul țării, li se permite conviețuirea chiar pe plan cultural” (p.205).

După căderea regimului Antonescu, intelectualii au fost obligați să asculte de glasul istoriei. Este o perioadă de confruntare între forțele democratice, slăbite după lungile dictaturi și comuniști, care beneficiază de sprijinul mamei Moscova. Pe plan cultural, perioada este caracterizată de confuzie, ceea ce duce la o divizare a lumii intelectuale în două. În opinia Anei Salăjan, perioada anilor 1944-1948, a fost „una de împăcare, de unitate de vederi și în consens cu acțiunea culturală” și, totodată, „o acțiune de torpilare, care viza epurările în cultură” (Ana Salăjan, *Teroarea intelectualilor 1944-1948*, Ed. Transpres, 1992, p.13). Referindu-se la această perioadă, Lucian Boia consideră că: „schimbarea din temelii a României - într-un ritm amețitor - a produs mari mișcări în rândul elitei intelectuale. Cu toții se vor găsi în situații pe care nici nu și le-ar fi putut imagina doar cu câțiva ani în urmă” (p.246). Într-o primă fază, comuniștii s-au arătat destul de înțelegători cu reprezentanții elitei intelectuale, cu scopul de a-i atrage în Partidul Comunist Român: „strategia comuniștilor - partid minuscul și, în plus, perceput ca nu foarte românesc, în august 1944 - era de a aduna cât mai multă lume și cu deosebire exponenți credibili ai elitei” (p.269). De cealaltă parte, erau opozanții, care fie alegeau calea exilului, fie erau eliminați. Autorul realizează o scurtă retrosepctivă a celor care au ales calea exilului, după care se orientează asupra principalelor epurări din viața culturală, pe care le împarte în două etape: prima în anul 1945 și cea de-a doua în 1947.

Aventura lui Lucian Boia se sfârșește odată cu venirea comuniștilor la cârma țării. Referindu-se la generația anilor '50, istoricul este de părere că „s-au făcut concesii de ambele părți: și dinspre regim și dinspre vechii intelectuali” (p.335). În opinia acestuia, definitoriu pentru această generație a fost conceptul de polarizare. Potrivit acestui concept, „un intelectual neutru n-avea nici o șansă să rămână la catedra universitară și nici să continue să publice” (pp.317-318).

Pentru a obține aceste privilegii, intelectualii trebuiau să dea dovada unei origini sănătoase și a unei baze ideologice marxiste. Și cultura a fost acordată la normele științei marxist-leniniste. În această perioadă, ierarhia intelectuală a suferit schimbări semnificative. Comuniștii au înlăturat, fără nici un fel de scrupule, mare

parte din elita intelectuală și au adus în față personalități care au acceptat compromisul. Dualismul acesta a împărțit societatea în două categorii: cea a privilegiaților și cea a „decedaților”. Oameni care au lăsat eternității trezore inestimabile, au sfârșit în temnițele comuniste doar pentru că nu împărtășeau concepțiile regimului. Renumitul istoric Gh. Brătianu a murit în anul 1953, iar Constantin Gane, autorul „Trecutelor vieți de doamne și domițe” și-a găsit sfârșitul în anul 1962.

În procesul de valorificare și interpretare a surselor istoriografice, cartea lui Lucian Boia constituie un bun exemplu de demers istoriografic. Admirabilă este și încercarea de reconstituire a mausoleului intelectual interbelic, cu mici rezerve pe alocuri, care țin de interpretările personale ale autorului, dar acestea nu știrbesc din farmecul lucrării.

(urmăre din pag. 29)

cu nonșalanță pe lângă ochii și urechile mele lăsându-mi în urmă un sentiment neplăcut de invadare a intimității. Din când în când mă uitam pe geam așteptând ca cineva să schimbe becul felinarului, probabil un uriaș tehnician ivit din negura nopții. De mai multe ori m-am pierdut cu privirea spre molie, fiecare mișcare era studiată, preconizată, nimic la voia întâmplării. Nu știam de cât timp era în camera mea și mă îngrozea ideea că o ființă îmi urmărește mișcările și acțiunile și cumva mi le anticipează. Oriunde îmi mutam privirea apare în fața ochilor mei și mă feream din calea ei ca un vânat din direcția armei. Era doar o molie, ca sutele de molii ce gravitau noapte de noapte în jurul felinarului ca niște aștri ancestrali. Am baut și ultima înghițitură de ceai și am scăpat cana pe jos. Cu stupoare pe fundul acesteia zăcea o molie. Am plecat dezgustată de la birou și m-am întins în pat încercând să realizez momentul în care a ajuns molia în ceai. Am aprins veioza de la capătul patului. Cu un vâjâit amplificat de liniștea nopții din interiorul bulbului au zburat brutal câteva molii. Bănuiam că era sezonul lor și că orice corp luminos le atrage. Experimentam un sentiment de nesiguranță în propria cameră motiv pentru care am intenționat să ies de aici, să îmi fac o cafea. Nu puteam să beau un ceai, aveam încă vie imaginea moliei cu aripile lipite pe fundul ceștii. Am scos cutia de cafea din dulap, mi-am pregătit ceașca; ibricul era pe foc și apa clocotea în el. Am pus două linguri de cafea. În scurt timp deasupra apei s-a format o formă bizară, ca o pâclă cenușie și în relief. Am încercat să amestesc cafeaua și pe marginea ibricului plutea o molie. Nu mai știu dacă am închis focul, de afară văd lumină în casă și moliile dansează sălbatic în jurul ei. Felinarul este rece și lipsit de viață de parcă cineva s-a hrănit toată noaptea din lumina lui. Mai este puțin până dimineată, trebuie să răsară soarele mai repede, trebuie acum.

Ioana Camelia POPA

Reproș

Cuvintele de praf s-au existat orbește
 Ca și cenușa phoenixului mort:
 Eu m-am sacrificat!
 Sângele ni se crispează-n chisturi maligne
 Deoarece se moare... inutil

Duhuri rele sar sprintene în casă
 Dintr-o gură-ntr-alta... hain
 Respir. Aspir. Expir.
 Iubirea mea
 Nu este doar în glume rânjite
 Pe buzele cele mai sterpe...
 Degeaba mint cu trudă
 În jertfele inerte.
 Se moare... inutil.

Iubirea se poate sufoca-ntre perne
 Crezând că doarme...
 Dar eu n-o las. N-o las, și gata!

Un monstru rumegă-ncet tot inocentul
 Ce a legat celulele-ntre ele...
 Scurpă doar foc și fiere. Ard.

Deși încă m-am cauzat într-un efect prea slab,
 Mai am timp să învii...
 Eu
 Nu mor inutil!

Atenție: mușcă!

Criza economică, înjunghiind speranța,
 A născut
 Vârcolacul ce ni se plimbă-n alb imaculat...
 Din carne, ca din pâine, mușcă –
 Din carnea țării și-a limbii românești -
 Plimbarea pe la noi e lungă și scremută,
 Iar vârcolacul nu se sperie de noi,
 El are-acum sânge machiat în sfânt,
 Are rugăciuni și litere noi, de scris,
 În oameni moi ...

Este uscată apa cuvintelor noastre,
 Gâtlejul cu ochii ne confundă,
 Unde-i gura și unde-i setea, ele nu mai știu ...
 Amarul sensului de vorbi
 Ne gustă limba asta...
 Vârcolacu-i liber astfel ca să scuipe
 Agramat
 Și să poată mușca cât mai legal...

Substantiv fără litere

Numele meu este gorgona,
 substantivul comun al acestei specii de femeie,
 totul împietrește privindu-mă
 și nu sunt deloc simplu, azi...
 Sunt fără șerpilor de tipar ai leacurilor din cuvânt și slab,
 iar fără tine, pasiune, dorința de a fi sau nu - sunt sterp
 Substantiv fără litere,
 trăind în orice femeie,
 fără un nimeni - cratimă silabelor.

Dar dacă îmi vei fi tu litera,
 Propriul, tocmai devenit își va atinge sensul
 în substantivul nostru simplu: iubire...

Modus Operandi

Pe fiecare dintre noi dorul își pune degetul,
 Ne trasează forma pe fiecare celulă,
 O trasează cu linie albă și inocentă
 Ca într-un loc unde a avut loc o crimă:
 Nu e lângă mine...

Când se apropie, linia albă se sperie
 Se rușinează și roșește de ciudă
 Și pretinde că nu mai este:
 Linia se contopește
 Deasupra formei buzelor sale...

Când depărtarea își înfige pumnalul
 Se trasează iar linia albă,
 Rămânem goi ca pe o masă de operație
 Pentru a fi totul împărțit la doi.

Drept

Poligami din copilărie,
 Harem de bărbați sau femei,
 Adulter, sodomie... Etcetera,
 Ai alege tu să nu comiți ceva de liber ce ești?
 Povești de-adormit copii putem face din toate
 Căci pentru ei rostim învățături de tras...
 Privind spre animale i-am speria
 Cu stropul de sacru care arde pielea, carnea, patima.

Le-am povesti cum uneori oamenii
 Sunt leii cu harem și teritorii de marcat
 Salivând după o mie de păcate.
 Le-am povesti despre corciturile sociale
 Ce-și caută locul în anonim
 Ca zebra-n turmă și ca lupul în haită...

Cum le-am arăta ieșirea din această junglă?
 Și cât de clar le-am desena oare
 Libertatea-ntr-un păcat?

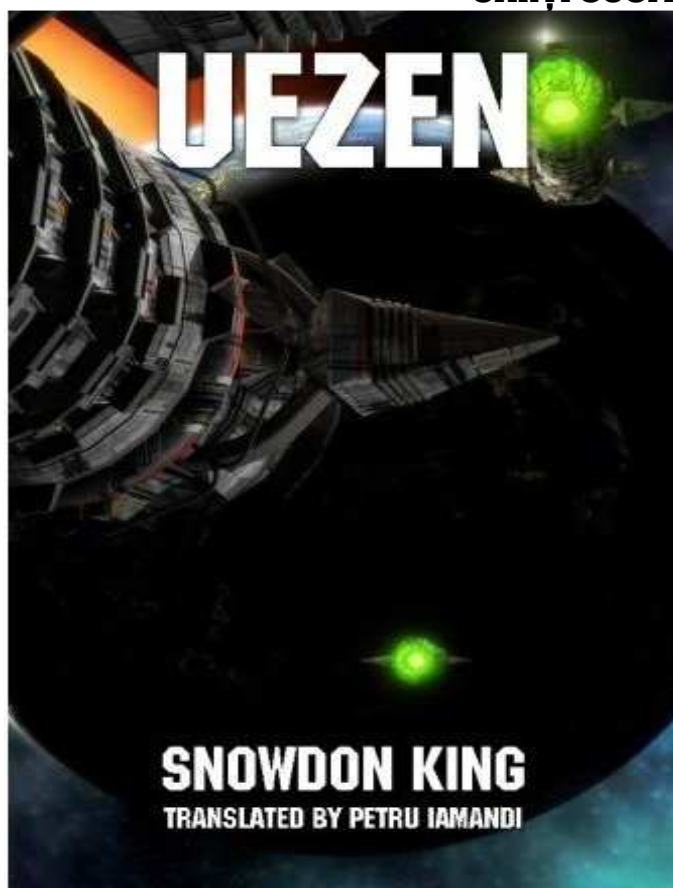
În această poezie, nimeni să nu se simtă!
 Inocentul ce simte primul său păcat, să plângă!
 Pentru că toți avem în spate: harem, copil și sfat.
 Și astfel lumea are dreptul să aleagă...

Tac de-acum...
 Nu pot rosti prea multe aborturi de virtuți...
 Mi-e teamă...

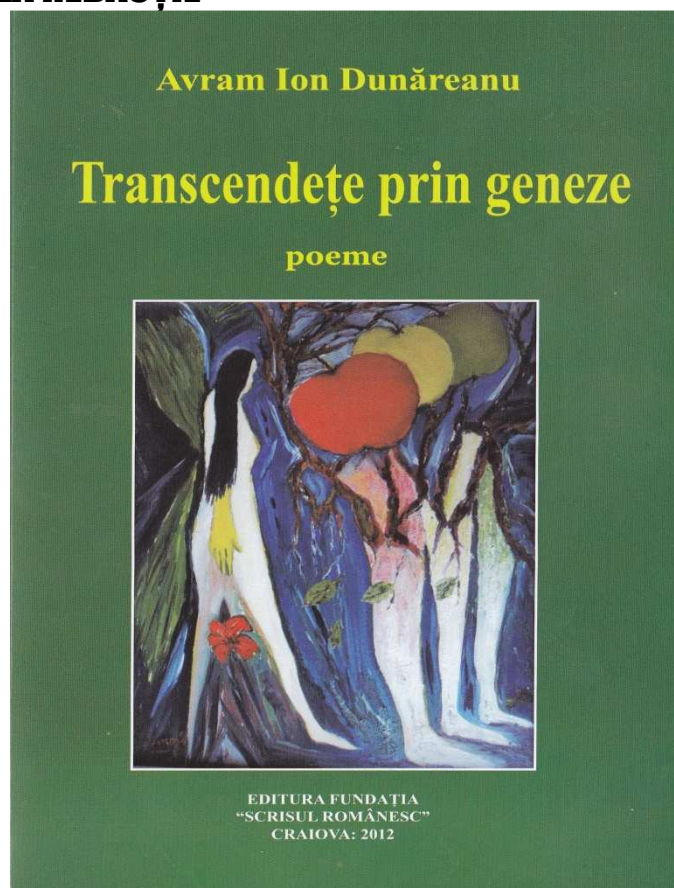

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

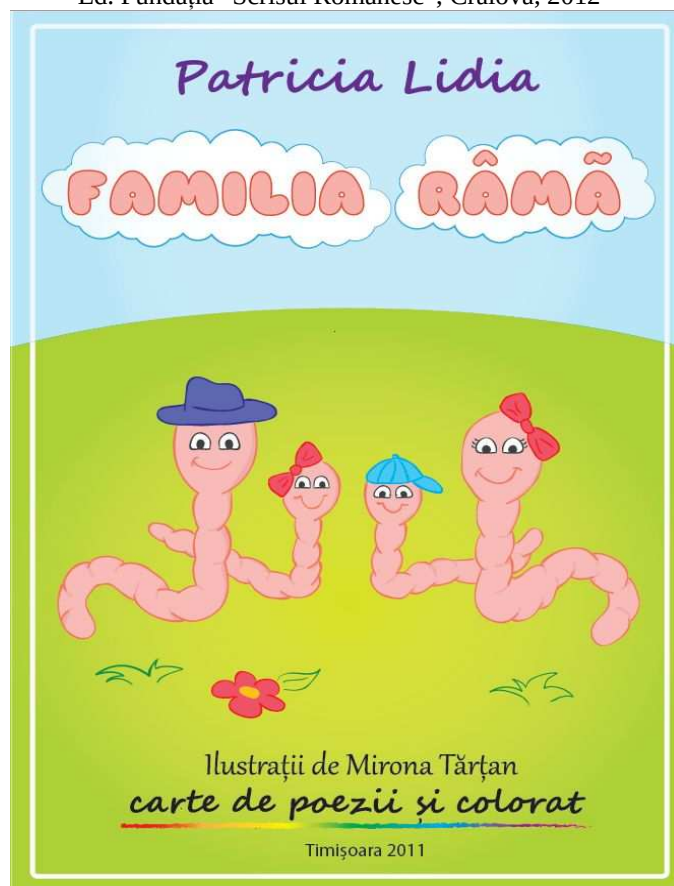
Snowdon King - UEZEN,
Ed. Wildside Press, SUA, Translated by Petru Iamandi, 2011

Avram Ion Dunăreanu – Transcendețe prin geneze,
Ed. Fundația "Scrisul Românesc", Craiova, 2012

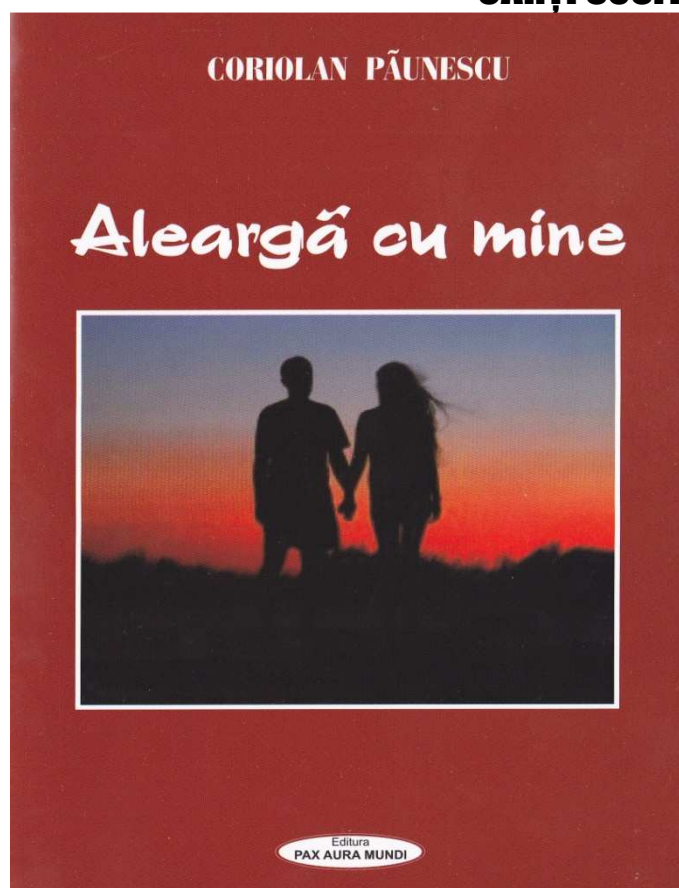
Vasile Sevastre Ghican – Vaccin împotriva morții,
Ed. Sfera, Bârlad, 2011

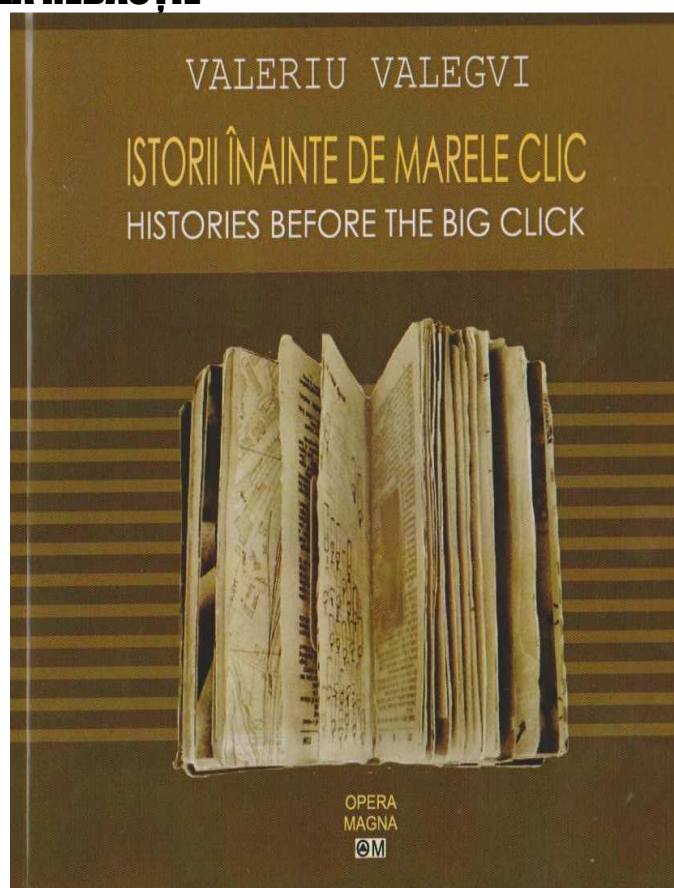
Patricia Lidia – Familia Râmă,
Timișoara, 2011

CĂRȚI SOSITE LA REDACȚIE

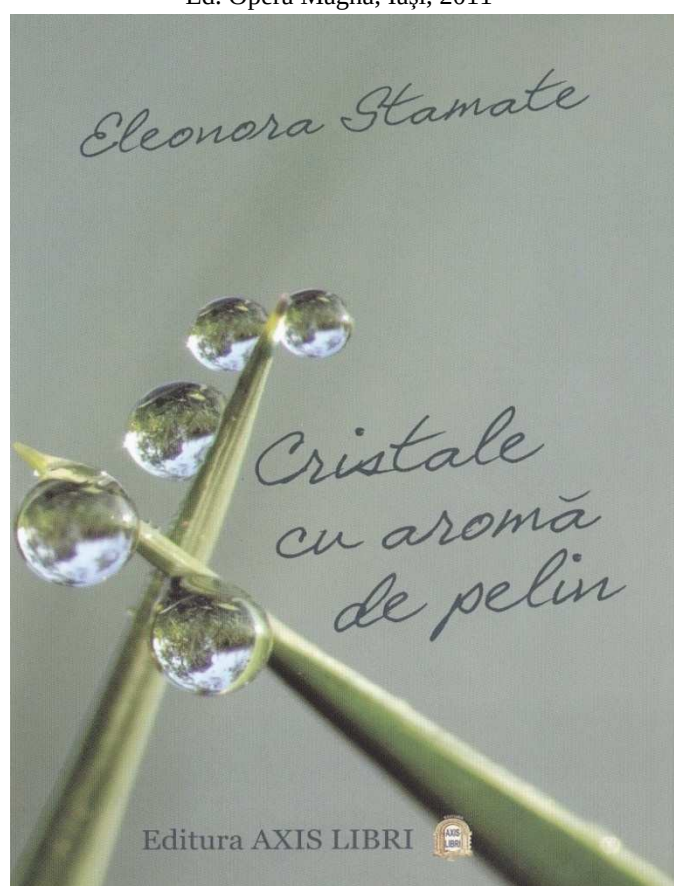
Coriolan Păunescu – Aleargă cu mine,
Ed. Pax Aura Mundi, Galați, 2011

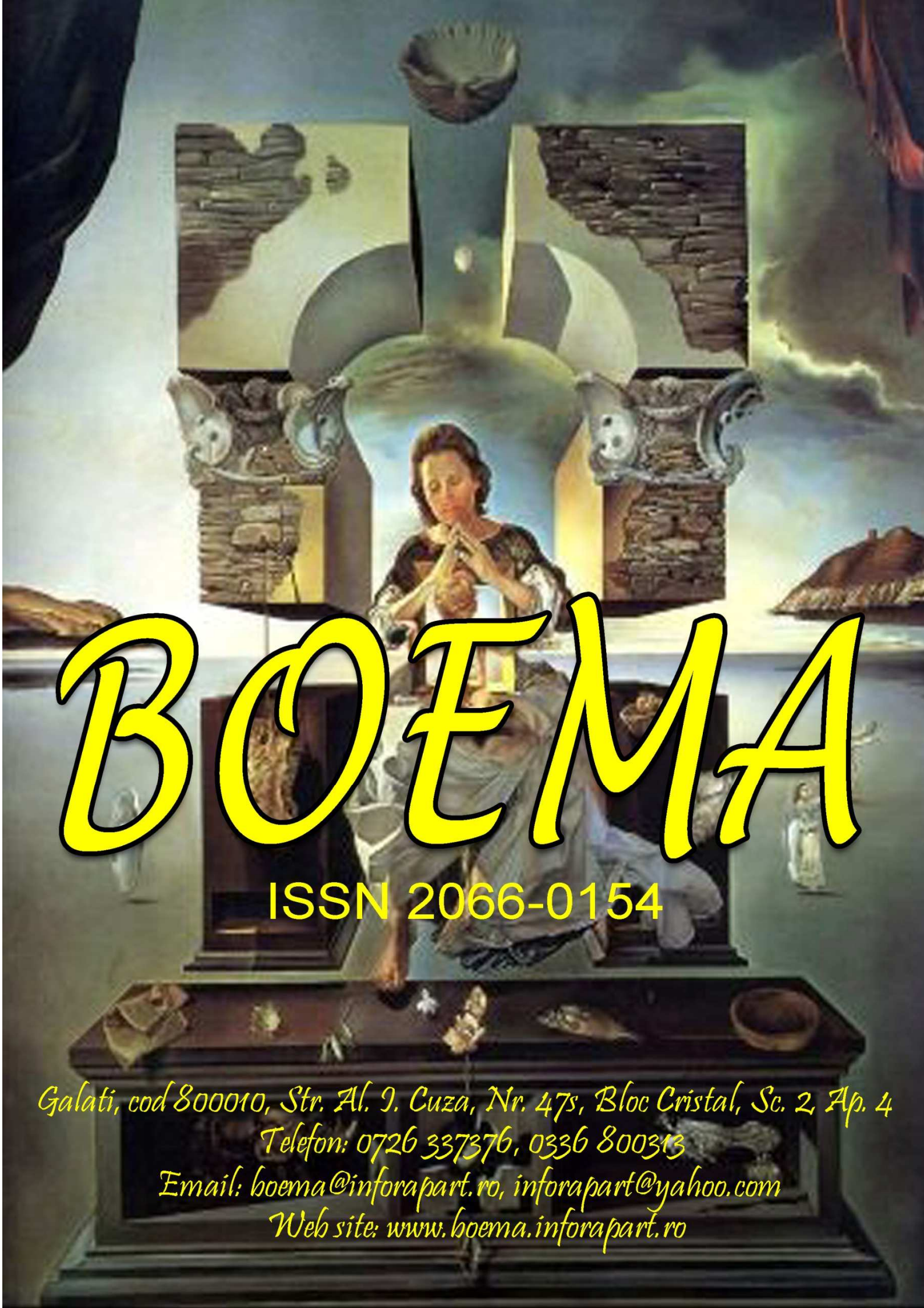
Valeriu Valegvi – Istории înainte de marele clic,
Ed. Opera Magna, Iași, 2011

Gheorghe Andrei Neagu – Războiul muștelor,
Ed. Plumb, Bacău, 2011

Eleonora Stamate – Cristale cu aromă de pelin,
Ed. Axis Libri, Galați, 2012

BOEMA

ISSN 2066-0154

Galati, cod 800010, Str. Al. I. Cuza, Nr. 47s, Bloc Cristal, Sc. 2, Ap. 4

Telefon: 0726 337376, 0336 800313

Email: boema@inforapart.ro, inforapart@yahoo.com

Web site: www.boema.inforapart.ro